IV

IV

8288
IV

Pawlicki Stefan

Fragmenty i materiały prac z zakresu hagiografii i historii Kościoła

Cz. 1-5

1/

8288

Pawlicki Stefan ks. dr.

List św. Barnabasza

1

8288

List Barnabasza. 1.

Biskup Hefele uważa go za podrobiony utwór autora jakiegoś z pierwszej połowy 2° stulecia. Dowody jego główne są następujące:

1° Gdyby Kościół uważał był list ten za autent: byłby go umieścił niewątpliwie w Kanonie.

August. contra advers. legis I. 20. S: illos essent recepta essent ab Ecclesia

Odpowiadam: co innego pismo boże, co innego list nieomylny jakiegoś apostoła. Przypuśćmy, że Barnab: był w tym samym stopniu apostołem co inni, miał tylko dar nieomylności, ale nie koniecznie musiał pisać rzeczy inspirowane.

2° List napisany został po zburzeniu Jerozolimy (c. 16) a wtedy już nie żył św. Bar:

Odpowiadam: że nic pewnego nie wiemy o śmierci Bar: Odwoł. się Hef: podobn. 62 gdyż wtedy Marek już był na nowo przy Pawle św (Colon. IV. 10) = I Petr. V. 15. / 2 Tim. III. 11

Ale to nie jest argument przekonywający:

bo a) mógł Marek opuścić B: jeszcze za życia

b) ktoż wie, czy to nie jest Marek inny

c) świadectwo Alex: mnicha Cypr: nie wiele waży, bo nawet czas jego życia chwieje się między VI. a IX wiekiem.

3º W rozd. 5. mówi autor o apostołach, że byli ὑπὲρ πᾶσαν ἁμαρτίαν ἀνομώτεροι a tego nie mógł powiedzieć Barnabeusz, ich towarzysz w apostolstwie. Wiadomo, że zarzut ten pierwszy podniósł Celsus i że nań odpowiedział Origenes (c. Cels. I. p. 378), iż jako sami apostołowie o sobie mówili to samo że wszakże Pan Jezus chciał na nich okazać siłę i skuteczność swych leków, że dla tego wybrał niesławnych i ~~prze~~ przewrotnych a potem tak ich wyniósł, że stali się najczystszego życia ~~przykł~~ wzorem dla tych, którzy ich potęgą do ewanielii Chrystusa nawracali się.

Quid ergo absurdi est, si Jesus ostendere volens humano generi quam efficacia sint quae morbis animae adhibet remedia, infames et nequissimos elegerit illosque eo provexerit, ut purissimae vitae exemplum essent iis qui eorum ministerio ad Evangelium Christi adducerentur.

List Barnab: 2.

4° Mówi autor (rozd. 10) dziwne rzeczy o zającu, hyenie i t. d. — magis nugatorem allegorizantem quam apostolum referunt (Hef.)
Przypominam, że podobne rzeczy znajdują się w liście S. Klem. do Koryntyan.
Dobrze Isaac Vossius: Si itaq. e in h. autore quaedam occurrunt quae eruditis displiceant, dandum id potius moribus veterum Christianor. quam ut putetur scriptum esse suppositit(ium).

5.° To samo odpowiem na zarzut, że liczne są w liście żartobliwe alegorye (5–11)

6° Barnab. dobrze był powinien wiedzieć (rozd. IX). 6. At że nie wszyscy kapłani pogańscy ani wszyscy Syryanie byli obrzezani — wszak długo mieszkał w Antiochii i dużo podróżował po Azyi mniejszej? Odpowiadam, że gdyby to był prosty zwrot oratorski, byłby dozwolony — ale zobaczmy, czy inaczej nie idzie za daleko. Powiada z rzeczy: że każdy Syryjczyk i Arab i wszyscy kapłani pogańscy mają obrzezanie — O Arabach nie ulega wątpliwości — zob. Jerem. IX. 25. O Egypcyanach i ich kapłanach zaświadcza to Joseph. c. Apionem

inquies: Etvero ille populus in signum foederis circumcisus est. Verum et omnis Syrus et Arabs et omnes sacerdotes idolor. Ἀλλὰ καὶ πᾶς Σύρος καὶ Ἄραψ καὶ πάντες οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων

gnostyka
zob: Bardesanes de fato c. 19 — ~~[illegible]~~ wyd. ze syryj.: [illegible] w Merx c. Bardesanes v. Edessa p. 59.

Zostaje kwestya o Syrach, czy obrzezali się czy nie. Hefele i Funk, który jego argument powtórzył, także Hilgenfeld powiadają, że za czasów Św. Barnabasza prócz żydów i [illegible] Syrowie w Palestynie nie praktykowali obrzezania – ale Józef Fl: mówi tylko o Syrach w Palestynie a Św. Barn: o Syrach w ogóle. Jos. Flav: powołuje się na świadectwo Herod. co jest dosyć zabawnem – ale Herodot II.104 mówi o dwóch plemionach Syryj: palestyńskich i innych którzy mieszkali między Termodontem i Parteniozem rzekami – mówi o obu, że znali obrzezanie, z tą tylko różnicą, że palestyńscy ją znali dawniej a przyjęli od Egipcjan – tamci zaś przyjęli ją w nowszych czasach (relate ad Herod:) i to od Kolchów.

Widzimy, że i ten argument upada.

Funk: tum temporis nulli alii Syri in Palaestina circumcidebantur quam Iudaei et rem ita se habere Barnabam multos annos Antiochiae in Syria commorantem haud fugere potuit

7o Błędne szczegóły o rytach żydo. których Lewita Barn: nie byłby dopuścił w rozd. VII i VIII – okazały się istotną prawdą, po dokładniejszem zbadaniu Talmudu. Funk już tego zarzutu nie podnosi, ani Hilgenf: a Güdemann nawet powiada, że szczegóły także przytoczone dowodzą niezwykłej znajomości liturgicznej i rytualistycznej w autorze S. 113.

Leipz. 76 Religionsgeschichtl. Studien

8° Autor wypowiada się z lekceważeniem o starym zakonie: o obrzezaniu (IX) o szabacie (XV), o prawie Mojżesza, które nie miało nigdy dosłownego znaczenia (X) owszem, że prawo to zostało zniesionem już w dniu kiedy Mojżesz połamał tablice (IV. XIV) „Cuncta haec nos a Barnaba expectes, qui, ut fideles e gentibus et e Judaeis componeret, Antiochiam est missus; sed secundi saeculi talia sapiunt similemque contra Judaismum fervorem in epistola ad Diognetum reperies." Hef. de veteri testamento tam injustum fecit judicium, ut comes S. Pauli vix putari possit. Dicit enim foedus quod Deus cum Judaeis inire voluit, nunquam valuisse quia ab his statim violatum esset (XIV) et praecepta quae dedit Dominus de sacrificiis et jejuniis (II), de circumcisione (IX), de cibis (X) et de sabato (XV) spiritualiter tantum, nunquam autem ad literam intelligenda fuisse." Funk.

a) obrzezanie. W rozd. IX chodzi autorowi o wykazanie, że obrzezanie zewnętrzne żadnej nie ma siły ni wartości, jeśli nie towarzyszy mu obrzezanie wewnętrzne — cytuje na dowód kilka ustępów n.p.: Jer. IX. 26 omnes gentes habent praeputium, omnis autem domus Israel incircumcisi sunt corde.

Prawda że ustęp jeden dość silny, gdzie mówi, iż obrzezanie zostało przez Boga zniesione, bo zamiast rozumieć je duchownie, brali je w znaczeniu dosłownem, cielesnem, zostawając jakoby pod czarem złego ducha IX. 4: Sed et circumcisio in qua illi confidebant, abrogata est. Dixit enim Dominus, circumcisionem non carnis esse faciendam; illi autem praeceptum transgressi sunt, quia malus angelus decipiebat eos.

Silne to słowa, ale podobne znajdują się w nowym Testam: Św. Stefan męczennik woła: Act. Apost. VII. 51. Dura cervice et incircumcisis cordibus et auribus vos semper Spiritui sancto resistitis, sicut patres vestri, ita et vos.

Paweł św. podobne rzeczy mówi.

Czyż stąd wynika, że z lekceważeniem mówi autor o sakramencie Star. Testa.

Ma o niem taki ustęp wspaniały – IX. 7. Discite igitur, filii dilectionis de omnibus abunde, quod Abraham qui primus dedit circumcisionem, in spiritu prospiciens in Jesum circumcidit acceptis trium literarum dogmatibus. A potem tłumaczy jak liczba 318 domowników przez niego obrzezanych zawiera tajemnicę Krzyża ι η T = 10+8+300

b) pokarmy. Podobnież ma się rzecz z pożywieniem, zwierzętami wszystkiemi, które jeść zabraniało prawo Mojżesza - w rozd. X. na wielu przykładach pokazuje, że każde z tych zwierząt było symbolem jakiegoś grzechu od którego mieli się wstrzymywać Żydzi. W końcu dodaje: Videte quam pulchre sanxerit Moyses - Sed unde nam illis haec intellegere ac comprehendere? Nos ante mandata juste intellegentes loquimur, quomodo Dominus voluit. Propterea enim aures nostras et corda circumcidit, ut ista animadvertamus. W tych słowach nie ma obelżywego dla prawa Mojż. jak sądzi Funk, lecz tylko przygana Żydów, którzy wszystko brali w znaczeniu materyalnem.

c) O ofiarach i postach cytuje prawie same wyjątki z Izaj: I. 11-13 Zach. VIII. 17 które wychodzą wszystkie na słowa ps: 4. 19. Sacrificium Domino cor contritum podobnież w rozd. III. o postach. które mają być wyrazem skruchy wewnętrznej Jes. LVIII. 6-10. Ecce hoc jejunium quod ego elegi, dicit Dominus: solve omne vinculum injustitiae etc.

Barnab. 4.

Historya tekstu.

Pierwszy manuskr: grecki odkrył i prze-
pisał Franciszek Turriano S. J. nie wie-
dząc, że to list Barn: lecz uważając
za dalszy ciąg listu Polikarpa S. który
~~kończy~~ urywał się w rozd. 10. na słowach
δι' ἡμᾶς. przeto bez przerwy zaraz
następowały słowa τὸν λαὸν τὸν καινὸν
κ.τ.λ. z Barn. rozd. 5. ~~Znano~~ Już list
Św. Polikarpa w łacińskim przekładzie,
dziwiono się więc nie mało, zwłaszcza
Baronius (adnot. ad Rom. Martyr: 26. jan)
że znaleziono tekst grecki mający dziwny – niebawem
Sirmondi, a po nim ~~[illegible]~~ Piotr Halloix, który pierwszy wydał
1633 po grecku list Św. Polik: odkryli
zmieszanie dwóch utworów, powstałe
zapewne przez wypadnięcie arkusza jednego.
Grecki tekst Barn: wydał już ~~[illegible]~~
Jakób Usher, arcyb. Armachański –
kiedy pożar w Oxfordzie zniszczył cały
nakład w r. 1643 ~~razem~~ z wyjątkiem
kilku trzech arkuszy, będących u
korektora – tak iż za pierwszą edycyą
uważać należy zaczętą przez Hugona
Menarda francuza a skończoną w r.
1645 przez Dachera.
Po nim Izaak Vossius nowe znaczne

poprawniejszą ogłosił w r. 1646 powiemawszy trzy nowe manuskr: a w dodatku stare łacińskie tłumaczenie z manuskr. Korbejskiego, wydane po raz pierwszy w r. 1645 w edycji Menarda. Za tą edycją poszła Mader'a w r. 1653 Cotelier'a w Paryżu 1672 - Jan Clericą Antwerpii 1698, nareszcie Jan Fell w r. 1685 Oxoniae -
Russel 1748 Lond. - Gallandi 1765 (Venetiis) - Hefele 1839 (Tubin) Reithmayr (Monach.) 1844 - nareszcie Alb. Dressel - Lejpz. 1857. Można powiedzieć, że ostatni zamknął pierwszą epokę tekstu, którego rezultatem był tekst dosyć poprawny, oparty na 5 manuskr: opatrzony w liczne objaśnienia. Główną zasługę położył Cotelier a ostatnią rękę przyłożył Dressel. Jednakże tekst ten był dosyć ułomny, bo naprzód brakowało mu pięć pierwszych rozd. potem 5 owych manuskr: wszystkie z jednego pochodziły źródła i to dosyć młodego.
~~Druga~~ Nowa epokę tworzy odkrycie Kodeksu Sinaickiego w r. 1859 - w nim Const:

Barnab. 6.

Tischendorf oprócz Ksiąg św: znalazł także kompletny tekst grecki Barn: Ogłoszenie kodeksu w r. 1862 pociągnęło za sobą liczne wydania Barn: Dressel 63 Volkmar 64 Hilgenfeld 66 Müller 69 Gebhardt 75 Rendall 77.

Jak to wszystko dzieje się przy nowych odkryciach, zrazu niesłychany entuzyazm ~~potem~~ wszystko przesadza, potem zimniejsza rozwaga sprowadza do skromniejszych rozmiarów. Sądzono zrazu że Sinait. ma najstarszą i najpoprawniejszą lekcyą, zaczem poczęto lekceważenie dotąd znanych rękopismów – potem przekonano się że Sinait: wogóle obejmujący list św. Barn: dwie różne niejako przedstawia recenzye: jedną dawniejszą z IV w: jak sądzi Tisch: (lub VI jak mniema Hilgenf:) drugą późniejszego korektora z VII lub VIII wieku – otóż ten korektor w niejednem miejscu tekst dawniejszy zepsuł, modernizując go po swojemu – a nawet najdawniejsza postać nieraz da się i powinna uzupełniać się lub nawet poprawiać z wyd: pospol: lub z łacińskiego tłumaczenia.

O tem tłumaczeniu trzeba powiedzieć słówko. Odkryte w klasztorze Korbeyskim

a wydane po raz pierwszy przez Menarda,
potem poprawniej przez Vossa – nie zbytto
drugą versionem w pierwszej epoce, chociaż
starannie zauważył Cotelier: nunc tamen
illi versioni pretium, cui debemus
priora capita cum non paucis emenda-
tionibus graeci contextus, ut nihil dicā
de antiquitate illius ac simplicitate.
Po ~~[illegible]~~ odkryciu całego tekstu na górze
Synai zdawało się, że straci wielkie
znaczenie, tymczasem stało się przeci-
wnie. Już w r. 63 Volkmar zauważył,
że tłumacz łaciński, choć ani dosłowny
ani dokładny, miał przed sobą tekst grecki we wielu miejscach
lepszy ~~i~~ i zupełniejszy od synaitskiego
nunc multo accuratius, quam solitū
fuit, conferatur oportet, quia interdū
servaverit textū integrū et Sinaiticū
ta castiget quā confirmet.
Trzecią epokę stanowi odkrycie rękopism
Jerozolimskiego przez Filoteusza
Bryenniusza metrop: Serrskiego
a teraz Nikomedyi, w którym oprócz
listu Klem: mieści się także list Barn:
Bryenniusz wydał listy Klem: w r.
1875 a przygotował także wydanie Barn:
wojna jednak wschodnia temu przeszkodzi-
ła – niechcąc jednak dłużej ~~[illegible]~~
pozbawić uczonych nowego dokumentu

Barnab. 7.

pozłał Hilgenf: w r. 1876 dokładny ~~którego~~ odpis ~~tegoż~~ wszystkich odmian. Hilg: uważając cod. Hier: za najlepszy, na nim głównie edycyą swoją oparł, choć korzystał także z wszystkich poprzednich omnibus ~~Niestety~~ codicibus praetuli cod. Hieros:... qui quamquam tanta antiquitate non gaudet neque vitiis caret, tamen ubique fere meliorem textum servavit –
Uważnie Funk w nowej edycyi Opera Patrum apost – 5ᵉ po Hilg: idzie się drogą pośrednią, przyznawszy Sinait. pewną wyższość nad Hiero: gdyż jest o jakie 6 lub 7 wieków od niego starszy. Ile razy oba się zgadzają, co dosyć często się zdarza, wolał pójść za ich powagą, aniżeli za dawniejszym tekstem. Zbyt jednak nisko ceni stary przekład łaciński, który często zachował text prawdziwy.
Dziwnie rzeczy tak stoją, że mamy cztery niejako formy textu Bar:
1° tekst przyjęty, reprezentowany przez 7 kodeksów, które wszystkie są acephali i z jednego pochodzą źródła. –
2° tekst sinaicki
3° text jerozolimski
4° text starego łacińskiego tłómacza

Tradycya

1. Pierwszy w porządku chron: cytuje wyraźnie list jako Barnab: filozof pogański Celsus, przeciw któremu pisał Orig. znanych ksiąg 8 – Ἀληθὴς λόγος w 2 tomach, napisany za Marka Antonina lub cokolwiek później. –

2. Z chrześcian pierwszy Klemens Alex. uważa list za autent. – i siedm razy cytuje – zalicza go do kanonu – razem z listami powszechnemi, które wtedy uchodziły za u niektórych za wątpliwe. lub też na równi z księgą mądrości listem do Hebr: listem Klemensa: Judy ceni go bardzo wysoko.

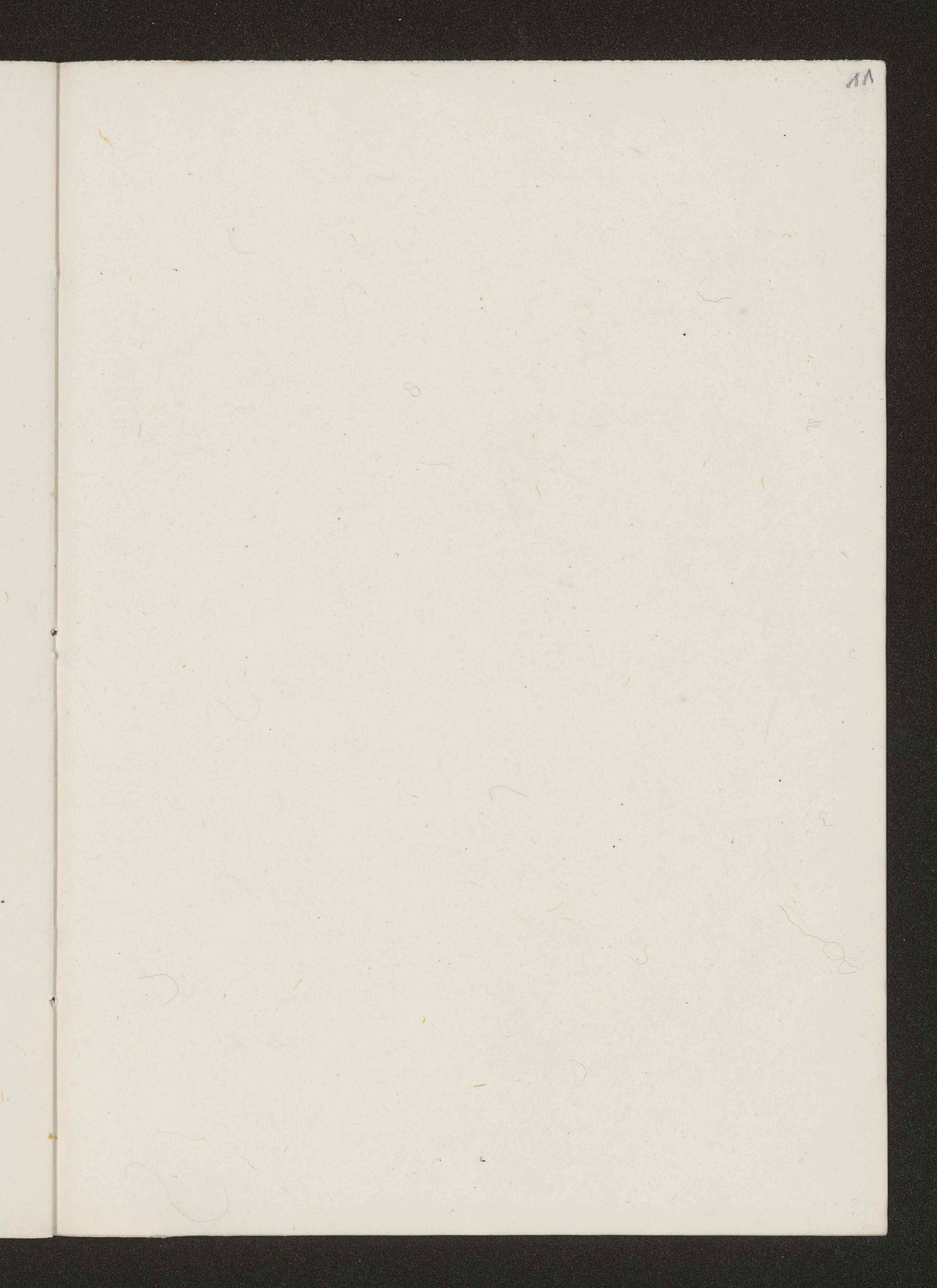
3. Origenes zalicza list także do pisma św. – Euseb. i Św. Hieron: chociaż do apokryfów zaliczają, mają jednak za autent. (Pearsonius Hier: nawet powiada że pertinet ad aedificationem ecclesiae –

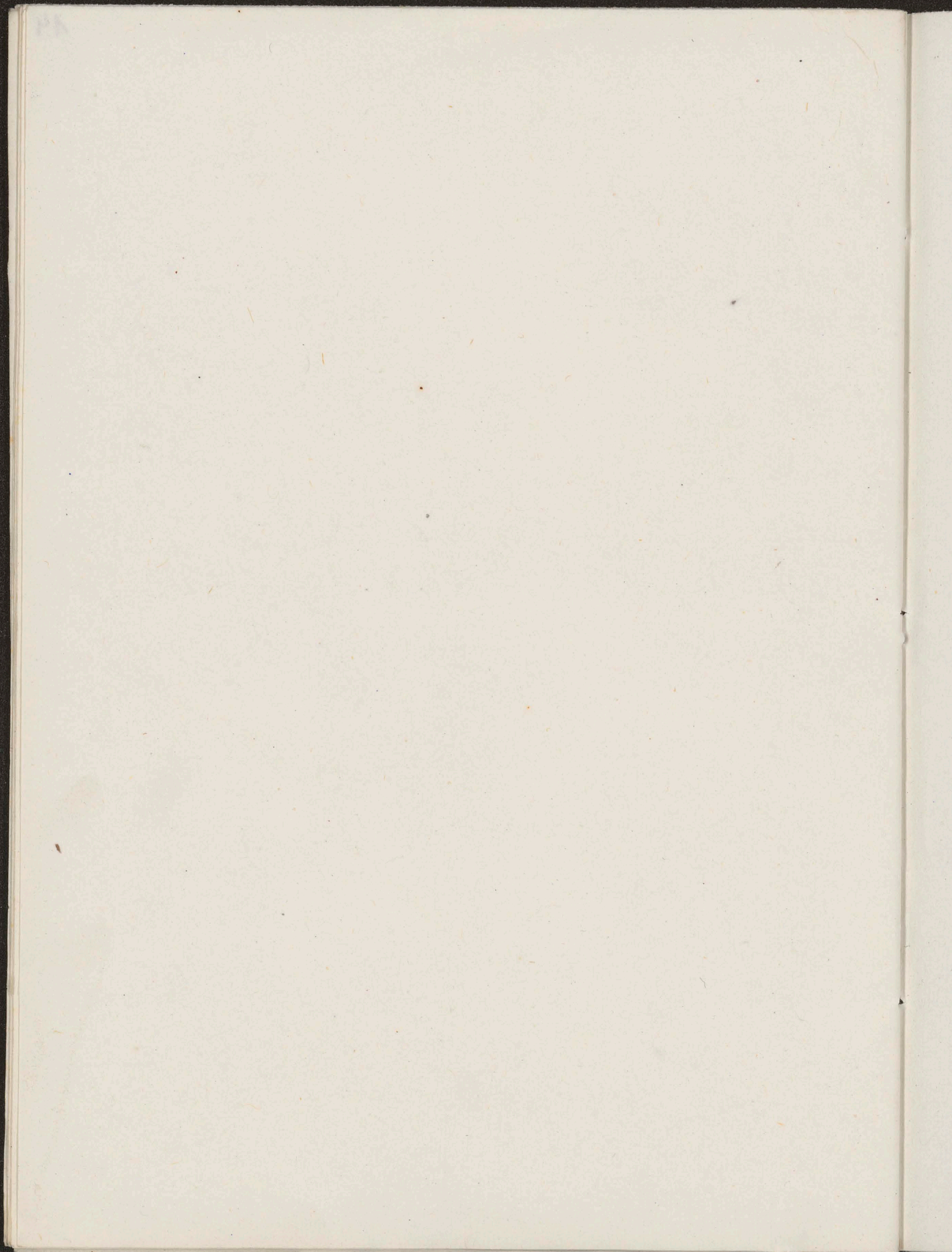
4. Była jednak dawniej znaną i używaną, chociaż bez nazwy autora – Jest prawdopodobne, że gnostyk Walentyn ją znał, jest niewątpliwem, że autor Hermasa ją znał także (Harnack i Hilgenf:) gdzie myśl jedną wyprowadził obszerniej! korzystali z niej Justyn Męczennik i Ignacy Męcz: Polikarp

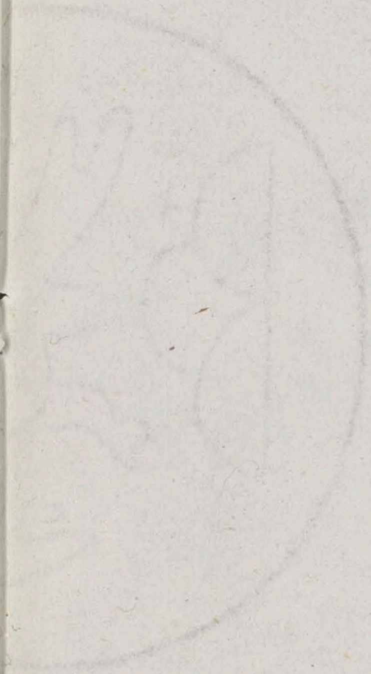
Czy Sin: umieścił ją po apokalipsie Św. Jana – po niej jak dorzuciła się Pier: wyjątki apoka: Piotra Św: potem zachowała się wielka część Pasterza

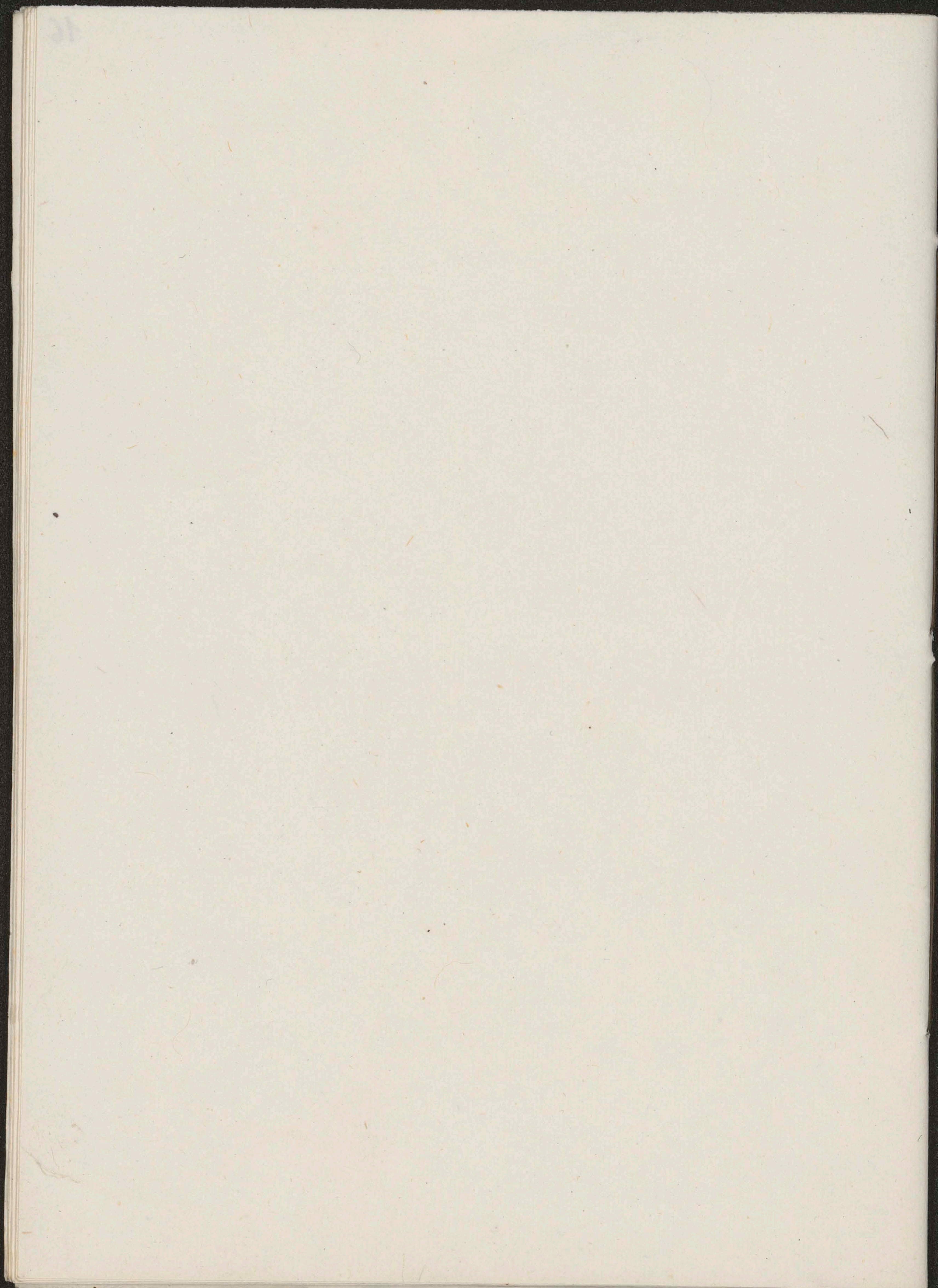
Judicium Petri

Ireneusz, Hippolyt.
5. Na zachodzie źle sądzi Harnack:
In occidentali ecclesia epistulae nostrae ante saeculum IV usus ne vestigia quidem patent; omnino nesciremus, eam umquam ecclesiae occidentali notam fuisse, nisi vetus epistulae versio latina superesset. Versio illa epistulae in occidente cognitae unicus testis est.
Jednakże znał ją Tertull: niewątpliwie gdzie w 3 miejscach powtarza to samo co powiedział Bar. – adv. Marcio. adv. Iudaeos. – Hilgenf: domyśla się że znany był list Pseudo-Cyprianowi, Commodianowi i t. d. same twierdzenie starsze od Hiero.
6. Na wschodzie najpoważniejsi otwarcie z nim się konsztują: dwaj Grzegorze Cyril Alex. Jan Filop: Anast-Sin:

11

2/

8288

Pawlicki Stefan

O św. Cecylii.

Św. Cecylia 17

8288

O Św. Cecylii

de Rossi w La Roma Sotterranea cristiana

Roma 1861 Tom II mówi o aktach męcz:

św. Cecylii od str. XXXII –

Wśród aktów męcz: wiele jest takich, które już to anachronizmami i niepodobieństwami histor: już to dzikiem, nieogładzonem wysłowieniem i bajkami osnuistemi zostały lub odrzucone zupełnie lub jeżeli przypuszczono w nich jakiejś prawdy, tracono nadzieję, że da się ona oddzielić od przymieszek zmyślonych. Tillemont wolał wcale nie używać wiadomości z tak nieczystych [podwód] źródeł ani żeli podjąć się pracy według niego niepodobnej odróżniania w nich prawdy od falszu. Przecież nawet Till: nie twierdził że wszystko w nich jest bajką, twierdził tylko, że autorowie pomięszali podanie i fakta odnoszące się do różnych rzeczy i osób – Hist. eccl. T. IV. p. 673.

„Pomoc, której niedostawało Tillemontowi, by odnaleźć i poznać treść hist: ukrytą pod zasłoną opowiadań mniej lub więcej przeinaczonych i pomięszanych, pomoc tę dają nam obficie pomniki" XXXIII

Nawet na spodzie najmniej cenionych legend jest jakaś pamięć faktów prawdz: i podań bardzo starych." – tamże –

Na akta Św. Cecy: bardzo był niełaskaw Tille: przypuszczał, że jej zwłoki przywieziono ze Sycylii, nie pomny na świadectwo Katakumb.

Marocchi, calend. nap. T. I. 211: id ne quid gravius dicam, communi sensu plane caret —

Prosper Guéranger przywrócił znowu sławę Cecy: opierając się głównie na odkryciach, zrobionych pod kon. XVI w. w bazyl. transtyb.

Dzisiaj owe dowody zostały pomnożone odkryciami Kat: oraz licznemi danemi epigr: i histor: tak Kościel: jak pogań.

„Jednakże co do prześladowania, w którem święta została zabitą, nowe odkrycia kazały mi uznać słuszną krytykę Tille: a ~~wi~~ godnem przyjęcia jego zdanie, które przenosi wiek męczenniczki z III w. do II a scenę męczeństwa z czasów Alex. Sew: do Mar. Aur: I zobaczymy, jak ta antycypacja chron: ciągnie za sobą wiele innych zastępów męczenników; rehabilituje w oczach krytyków treść hist: legend uważanych do dzisiaj za bajeczne; przywraca Kościołowi rzym: ~~stronnicę~~ kartę zagubioną z jego dziejów krwawych; wyjaśnia początki ~~wy~~ dawniejsze niżeli wierzono i widziano, pierwotnych krypt cment. Kalix.

Tekst (de Rossi II. XXXIV - ~~XLIII~~ XXXIX.)
wydany przez Bozyusza a powtórzony
przez Ladenki a dzisiaj powszechnie
używany, bardzo jest ułomny.
Bosio: Historia passionis s. Caeciliae Romae 1600.
Laderchi: S. Caeciliae Virg. et martyris
acta et transtiberinae basilicae saecu-
lor. singulor. monumentis illustrata -
Romae 1722. T. I. p. 1-90

1° Bosio wypuścił wyraz omnes chociaż
stoi we wszystkich manuskr. a ma niesły-
chane znaczenie hist. i topogr.:
S. Urbanus ... sepelivit eā inter collegas
suos epos, ubi oēs sunt confessores et mar-
tyres collocati -
oēs czyta się we wszystkich ~~rękopisach~~
rękk: - Rossi II 30: i w tłum. greck:
Metafrasta
Bosio wypuścił jako dający sens zmienny -
ale należy do epos, którzy wszyscy są
wyrażeni są męczennicy pogrzebani w
krypcie ad s. Sixtum
Wiadomo jakie znaczenie miały groby
biskupie w pierw. wiekach - były to oczywiste
dowody nieprzerwanego ~~ciągu~~ następstwa
pasterzy i ciągu apost. tradycji: we wiekach
oczy bezpośr. oczy pośr.: Zob. Tert. praescr. 32
edant origines ecclesiarū suar., evolvant
ordinē epor. suor. ita per successores ab
initio decurrentē, ut primus ille eps aliquē ex apostolis v. apost. viris ... habuerit aucto-
rem et antecessorē - Hoc enim m° ecclesiae apost. census suos deferunt.

W Rzymie następstwo papieży było uwieczniane w 2 cmentarz: urzęd: U Św. Piotra grzebali następcy księcia apost: aż do Sefir: a Sefir: i następcy jego aż do Miltyad. u Św. Kalixta. –

Jeżeli biskup umierał poza dyecezyą, ta sprowadzała jego zwłoki – tak Rzym sprowadził zwłoki św. Poncyana. Jeżeli biskup obcy umierał w Rzymie a miał przyjeżdżało tam dla interesów dyecezyi zaś jego nie domagała się lub dla nieprzyjaznych okolicz: nie mogła sprowadzić zwłok jego, składano je w urzędowym cment: papieży – de R: II. 31 –

Tak spoczywali od S. Sixtu – Urban Manno, Numidiany, Juliany, Optaty Leandrens, Policarp – wl. R: II. 35-38.

2° Bosio wybrał tekst gorszy, przechowany w kodeksie z w. XII podczas gdy paryskie z IX. X. oraz grecki przekład Metafr: dają tekst lepszy – zwłaszcza w śledztwie, które jest prostsze i więcej do formy urzęd: zbliżone:

wyd: na nowo porząd: de R. str. XXXV

jest tam w nowszym tekście nonsens, bo z góry powiada Lexy: że jest chrześcijan o co tą później dopiero zapytana. tak samo ingenua, nobilis clarissima przerobione od niego:

Widocznie pierwszy aut: miał przed sobą jakiś tekst urzędowy – to samo o pierwsze wyd. przez cesarz – Rob de R. II. 150

zresztą dyalog między: niepotrzebny

Prefekt Almachiof nie podoba się - Marochi - 210 - wolił raczej Almacius - narwisko „inaudito" jak R. zauważa
Znamy Almachiusza z korr. Symm: lib. VIII. ep. 2 - znamy kapt: Almach: którego podpis: synod Akwilej w r. 382
De Vit, onomasticon s. v.
Nie mamy jednak przykładu ani z czasów Marka Aur: ani Alex. Sev.
Rossi proponuje Amachius - imię greckie używane w Rzymie - przytacza przykłady str. XXXVII z w. III i IV.
Ród Turcyuszów ma wielkie urzędy dopiero ze Konstantyna - znamy jednak kons: suff: L. Turcius Faesasius Aproniànus którego rok nie znany ale może być dawniejszy od w. IV - zob. Momsen I. R. N. a 5138: gdzie nagrob. jego żony -
Czas podaje Adon: passa e b. virgo M. Aurelio e Commodo imperatoribus
Baron. ad martyr. rom. d. 22. nov. powiada że czytał ten dodatek w kilku rękopisach aktów: ale prawdop: miał na myśli 2 manuskr. Vallicellane z których jeden jest dopiero z XIII w. a 2ʼ nawet z w. XV - w dawniejszych, mianowicie w pierwszym, wszyst: data chron: jest opuszczona
Adon jednak nie mógł owej daty wymyśleć: bo ona zresztą nie zgadza się z pap. Urban: który żył za czasów Alex. Sew.

Następnie przepisywane mogli datę opuścić dostrzegłszy jej niezgodność z pap. Urbanem

Czas redakcyi (XI–XIII)

Aut: musiał mieć jakieś źródła pisane, nie same ustne podania –

Bosio u Lederski I. 40: Haec historia quidē stilo ē dictionis genere redolet antiquitate: atq; in eā patet multa ex veteribus actis, quae injuria tempor; perierunt, fuisse illata.

Że tekst nie jest współczesny, pokazuje
1º położ. gdzie mowa o triumphalis crucis labarum
2º styl retoryczny i rozwlekłość opowiad.
3º Gueranger tegoż zdania
4º omnes ejos: stronniczy anachro: bo przypuściwszy że pap: Urban ją pochował, to za jego czasów dopiero jeden Sefir: tam leżał
5 Źródło akt: nie mogły być napisane przed Konst: to też nie niżej później
a) Marocchi (207–212) przestudyow: także przyznał ją w. IV – z chociaż nie miał pod sobą najlepszego tekstu
b) Gueranger wykazał, że księgi litur: zachodu, nie wyjąwszy Weroniskiego, współczesnego Leonowi W. ani Gelaryańskiego widocznie mają oficyum ułożone na podstawie lub z pomocą naszych aktów

c) prolog, który zresztą tegoż jest aut: pisany pod świeżym wrażeniem napisów chr: od pogan: – to wiek Damazego, Prud: Paulina z Noli – 2a połowa 4 w. a początek 5o

Kult św. Cecy: widocznie był poszedł w zapomnienie – jak tyle innych – wspomina aut: w prol: o dyplomach i napisach na bronzie, o bogatych pergaminach w archiw. nym. [illegible] = Po spustoszeniach Alaryka i Genzeryka nie byłby napisał słów tak wesołych Victor Vitensis (druga połowa 5o w:) mówi znać te akty de persec. vand. I. X. ubi ventum est ad cubiculi adventum secreto silentio akt: zaś venit vox, in qua suscepit in sponso suo cubiculi secreta silentia położenie dla dzieci podobne –

Grób ś. Cecylii w Kat: (II. 122 – 131

Złożona w miejscu uprzywil. gdzie jak mówią akty ubi oẽs (ejus) confessores ẽ martyres erant collocati

Topografowie wielkie tego grobu znaczenie potwierdzają tem że cała część przyległego cment: nazyw: ad s. Caeciliam lub ecclesia s. Caeciliae –

Zbiór Olejków św. opata Jana całą tę część jej imieniem oznacza –

s. Caeciliae s. Tarsitio s. Cornelio

trzy grupy najsławniejsze, z których pierwsza obejmuje także grobę pap. ad S. Sixtum – drugi nad ziemią grób s. Sefiryna – zob. de R: II. 7–8.

Nikt atoli nie podał przyczyny, dla której
ś. dziewica dostąpiła tak wielkiego zaniedba
Paschal I wybrany pap: r. 817 - w lipcu (d. 22)
tegoż r. przeniósł 2300 ciał męczenników
a zebrał je dirutis in coemeteriis s. cryptis
jacentia - Mai, Script. vet. V. p. 39
Spis tych świętych jest u Św. Praxedy
na marmu. tabl: Zaczyna się od
Urbani, Stephani, Anteri, Meltiadis
Faviani, Julii, Pontiani, Siricii,
Lucii, Xysti, Felicis - wszyscy prawie
spoczywali w krypcie pap: obok
św. Cecyl: Przeto w lip. 817 już
była diruta owa krypta ad S. Sixti
Św. Cecylii wtedy nie znalazł
dopiero w r. 821 miał widzenie i znalazł
Opis ciała odkrytego na nowo r. 1599
zob. u Bosio i Guérangera
potwierdzony przez rysunki współczesne
(R II. 125)
podobne odkrycie ciała jakiegoś męczennika
prawdop: zrobili w r. 1853 de Rossi i O. Marchi
(II. 125)
Ciała zaś ś. Waleryana, Tiburcyusza
i Maxima razem z Urbanem (pap.?)
spoczywały w cmentarzu Pretexta -
Słowo jednak Paskal I w dyplomie trans-
lacyi wtedy powiada, że ją znalazł
inter collegas ejus in aureis indumentis
cū venerabili sponso a to samo przez
na lib. pontif.

przypuszcza de Rossi (II. 131–136) że ciała towarzyszy św. Cecylii w drugiej połowie VII wieku zostały przeniesione do ś. Kalixta – zanim przemorz podwójna na cześć ich stajnia: 14. Kw: in coem. Praetextati ad s. Januari a w oktawę 21. Kw. (XI Cal. maj.) in coemet. Callisti via Appia Valeriani Tiburtii Maximi – Pap: Lucinza pochował Paskal I razem ze św. Cecyl: bo 4 marca obchodzono jego pamięć i 800 męczen: positi ad s. Caeciliam – Papieżowi zdawało się, że zachodzi jakiś związek ścisły między tą grupą męczen. a św. dziewicą. R. II. 136. Urbana zaś razem pocho: dla tego, co o nim opowiad. akta św. Cecyl.

O Cecylianach i Cecylinowach w katak. Kalixta (II 137) –

Na dwóch wiekach potrzaskanych sarkof: odkrytych wśród ziemi i gruzów, napełniaj: kryptę Św. Cecyl: odczytał de Rossi 2 napisowki

1) Octavius Caecilianus V. C. } uchodzone
2) Attica Cl. F.

Uważa ich R. za rodziców dziewczyny 3) clarissima puella Pompeja Octavia Attica Caeciliana – której sarkofag znalazł się na schodach krypty Lucyny juxta coem. Callisti | zob. R. I. 310–312.

Dodatek: Największy dowodzą rodu senator: a niegrabność liter i monogr.-Chr.: wskazują na w. IV.

Odsuwamy kilku Cecylianów, którzy aż konsulowie byli pogańsk. wiary lub rodu tylko wyżej – (R. II. 137) zwraca R. uwagę na Cecyliana, V. Cl. który pod kon. 4° w. był pref. annonae w r. 404 wikaryu w Afryce i używany do licznych misyj ze strony rządu i senatu – był on drugi Katechum., pol. ~~chrześcijaninem~~, przyjacielem Innoc.: I i św. August. mógł to być właśnie nasz Oktaw. Cecyl:

Co do Oktawianów nie przypuszcza R. żeby to była ta sama familia, co Oktawiusze cesarscy (II. 139) – za to inni Oktawiusze (senat. i doszli do urzędów w czasach imperyum – z których pochodzi Oktawiusz Ponzieny cos. 131 r. – zowią się tak od matki – oraz inny Okt. Pictiany (Borghesi Oeuvres complètes IV. p. 490 także od matki mający przydomek. Tak nasz Okt. Cecilianus mógł się rodzić z Cecylii – Mamy C. Furiusza Oktawiana ~~kto~~ z matki Cecylii

Furiae L. F.
Caeciliae ma
tri piissimae
Furius
Octavianus
cos. Pont. Fel.

był kons. suff. nieznan. roku – napis z r. 223

Z tej Furyi Cecylii według przyp: R: pochodzi
kilku konsulów 3° i 4° w:

Furiy Placidy (Placidiany) a. 273 cos.
Memiy Placidy Caeciliany cos. exe. saec. III
M. Maeciy Memmiy Furiy Caeciliany Placidy cos. 343.
potem nazy Octaviy Caeciliany V. C.

który mógł się urodzić koło r. 370
wreście córeczka –

Octavia Pompeja Attica Caeciliane C. P.
Pompeja mogła zarać się albo po mieczu
albo po kądzieli – jeżeli po mieczu, to
dochodzi do W. Pompejusza
Pomp. W. miał za żonę Kornelię
córkę Q. Cecil: Metell. Scyp:
córka jego Pompeja wyszła za Faustusa Sullę
~~ko~~ syna Cecylii Metelli
Wyzwoleńcy Pompeji Fausti pewnie
nazywają się od tej pary
Na początku 4° w: Pompejus Faustinus
ma już godność senat. a wśród Cecylianów
i Cecylinczów częsty przydomek Fausta
lub Faustina we wiekach późniejszych
Jednakże prawdopodobniejszem mieni R:
że żona Caecilia – owa Attica pochodzi
jakimkolwiek sposobem od Pompejusów
i daje na to przykłady – (II. 141)
skąd Fausty lub Faustina czasem
przydomek Cecylinczów
Nagrobki w kryptcie świadczą pokrewną
Cecylinczów Maximów, stodu senat.

Na str. 145 Tom 2° zestawił de R. wszystk. Cecylianów i Cecylianów senat. lub konsularnej rangi zaczęrp. ze źródeł innych a osobno znowu Cecylianów i Cecylianów pochow. u S. Kalixta

Pokazuje się ze niewątpliwie pierwsi i drudzy między sobą i na wzajem są spowinowaceni, że zostawa potomstwo dnieść. Elius a Cecilianów Maxymów nie ulega wątpliwości –

b) w obu spisach zrazu przeważają Cecylianie, potem Cecylianie, co dowodzi, że koło 4° w: męzki ród Cecylianów wygasł a tylko po kądzieli zwali się Cecyljanie

c) Pod koniec 2° w: zaczyna nazwa Cecilia służy za dicritivum niektór: niew: w obu spisach

d) Jeżeli Cecyl: w akt: odpowiada: ingenua sum, nobilis, clarissima wyrażają te słowa prawdziwy stan rzeczy. nobilis oznacza ród szlachetny oddawna piastujący senat: godności – clarissima córka senatorska –

e) już za czasów Aug. były columbarie Cecylianów obok gruntów późniejszych katakumb

f) groby Cecylianów Metellów były za porta Capena

g) prawdopodobnie Cecylianie dnieść po tamtych odziedziczyli posiadłość –

inmych pominął oczy dnieść ocz pogań-

Cecylia 4 -

4) wiadomość aktów, że Cecylia ś. ab ipsis cunabulis Christi sapientia edocta, nie ma nic nieprawdopod. - mogła mieć matkę chrześ. Pod koniec 2° w: a na początku 3° całe familie senat. wyznawały wiarę chrześ: Euseb. H. E. V. 21
Tertull. ad Scap. 4.
Tert. De cultu femin. uznaje, że ród i godność na kobiety chrześ. nakładają obowiązek wspaniałych strojów - pompaticus progredi II. 4. Książka Tert. nie miałaby celu, jeżeli wielkie rody nie wyznawały chrześ. -
Tak Cecyl: ś. subtus cilicio induta, desuper auratis vestibus tegebatur.
O trudnościach z powodu małżeństwa międz. we wielkich rod. zob. Philos. - i de R: Boll. arch. 1866 p. 23.
W naszych aktach podobny wypadek nareszcie Urban pap. ukrywa się inter sepulcra martyrum przy Via Appia a tylko Cecylia wie o tem prawdopodobnie miała także tajność lub prawo do cment. Pretextata bo tam pochowała Waleryana, Tib. i Max:
R: uzupełnia grecki napis: tuż przy grobie Cecyl: Septimius Pretextat Caecilian (II str. 116 - zob. str. 147)

Czas w którym żyła ś. Cecylia
(R. II. 147 - 153)

Aut. aktów na wstępie ubolewa nad obojętnością ludzką dla sławy męczenników - Humanas laudes i d. d. Te słowa mogą się odnosić do zaniedbania, w którem pozostawała pamięć ś. Cecyl: a być napisane albo przez jej potomka albo przez wzgląd na ich potomków - zob. co mówi o aere inciso, auro radiantibq litteris

Mógł aut. mieć familijne dokum. lub tradycye do swej tradycyi - jednakże okazanie w którym odegrał się dram: nie miał dokładnego pojęcia. Nie cytuje Konsulów ani cesarzy - z osób hist: występuje tylko Urban, qui papa suo Christiani nominant. Pozwiście miał go za pap: (Hoi'nowi (520)) Kompilator życia św. Urb. w lib. pont. potwierdza opowiadanie ale prawdopodobnie czerpał z aktów naszych. Chodzi zatem o powagę aut. aktów.

Powiśnie aut. nie bardzo ściśle mówi że ś. Cecyl: pochow. pap: inter collegas suos epos, ubi oēs s. martyres e confessores sunt collocati. Gdy Urb. był papieżem, mógł tylko jeden Zeferyn tam leżeć - zatem aut. przenosi do czasów Urb. to co widział w 4. lub 5. w: a nie co czytał w pamiętnikach w. 3°

A takich niedokład. histo: jest więcej i daleko trudniej do usprawiedliwienia

Za czasów pap. Urb: t. j. ces. Alex. Sew. nie było prześlad. Prawda, że wbrew woli ces: mogło się zdarzyć to i owdzie wybuch fanatyzmu ludów: lub zawziętości urzęd. Ale w akt: jest ogólne prześlad. męczennicy leżą się za tysiące, zwłoki ich bez pogrzebu porzucone — Wszystko to nie zgadza się z tem, co skądinąd wiemy o panow. Alex. Prawda że edykt jego nie nazywa, ale jego to nazwy, jeśli Urb: w akt. jest nazyw. papież. —

1° W akt. ciągle mowa o cesarz: i to wtedy nawet, kiedy nie mowa ogólnie o rozporządz: ces: lecz o prefekt: wtedy Almachius mówi, że ma władzę swoją od ces: a poprzednio, że ces: karali chrześć: którzy jeżeli się nie zaprą być chrześć:
Potem wyraz: Domini nostri invictissimi Tatus do cyjączych, bardzo trudno do męczenników daje się odnieść.

2° W martyr: Adona d. 22. nov. ed. Georgii p. 588 czytamy: passa est ante beata v. Marci Aureli e Commodi imperatorum temporibus. Te słowa napisał Adon wyczytał w jakimś starym rękop: nie mógł ich wymyśleć, bo biorę Urb: w akt: za pap: i nie, że Urb. był pap. za Alex — martyrol. d. 25 maj:

3° Data podana przez Ad. zgadza się z liczbą mnogą ces: w akt: zgadza się z prześlad. które trwało się w r. 178

Commodę został spólnikiem rządów w r. 176.
W tymże r. lub następ: Atenag: podał
do obu ces: suplikę za chrześc.
4° Reskrypt ces: do którego odwołuje się
zdrzeń, odpowiada słowo w słowo reskrypt
Marka Aur: w r. 177 przeciw chrześc.
w Lionie i Wiennie – Eus. H. E. V. 1
Τοὺς μὲν ἀποτυμπανισθῆναι
εἰ δέ τινες ἀρνοῖντο, τούτους
ἀπολυθῆναι.
| Qui se non negaverint esse christianos puniantur; qui vero negaverint, dimittantur.
5° Okrucieństwo, które pastwiło się nad
zwłokami, takie w r. 177 w Lionie się wy-
darzyło
W obec tylu trudn. można podwójną
obrać drogę: albo
1. z Tillem. odrzucić całe zdarzenie
2. albo przyjąć 2 Urban: jednego
który był pap: za Alex.
drugiego który był zwykłym bisk.
a żył w Rzymie, kiedy odegrał się
dramat –
3° przypuszczenie robił Marchi, Kalend.
Napol. p. 211 19. że Urb. był ka-
płanem za życia św. Cecyl: a 40
lat później został pap. Aut. zaś
akt: przez antycyp: przeniósł na ka-
płana, co należało się pap.

Jeżeli się pytamy pomników, te każą nam przyjąć 2 Urb: z których jeden pochowany w S. Sixtus – z innymi pap: a drugi na cment. Pretext. z męczenn: Walery: Tiburcyu i Urb.

Leslaeg, Missale Mozarab. II. p. 608 mniema, że ten drugi Urb. o którym mowa w akt. mógł być bisk: owej miejscowości na Via Appia, gdzie ngi dramat się odgrywa.

Nie ma jednak śladów takiego biskups. dość przyjąć, że biskupi przed prześlad. schowali się do Rzymu – zob. Cypr. Epis. 31 Czasem taki bisk: mieć męczy we wszelkim mieście tam pełnił obowiązki męcz: bisk: który się ukrywał. Wśród wszystkich przez których Cypr: nadsył dzięki po więcej, jest 2 bisk: Caldoniuß i Herculanus ep: 39 – Także mogło być położenie bisk: Urb.

Co do dnia, dowodzi R. II. 153 – 155 że 22 listop: jest prawdopodobnie dedyk. kościoła s. Cecy: trans Tib. a w katak: przy Via Appia obchodzono 16. wrześ. pamięć jej męczeństwa. –

O dwóch Urbanach – pap. i bisk: zob. de R. II. str. 52 nast.

Męczennicy pochowani obok S. Cecylii.

Podróżnik salzburg: s. Caecilia v. e m, 80 mm ibi requiescunt deorsum.
Ostatni ten wyraz, jak dowodzą badania p. de R (II. 155) nie odnosi się do niższego piętra lecz oznacza całą grupę podziemnych kaplic i kryptary ad s. Caecilia.
W martyrol. rzym. małym IIII non. mart. Lucii pp. e martyrum DCCCC qui sunt positi in coemeterio ad s. Caecilia. W wielu martyro: tylko mowa o 800 męcz: także lib. de locis sanctis martyrum – tam gdzie mówi o grobach ad s. Xystu
De R. (II. 156) twierdzi, że 2ª liczba mogła wstała przez pomyłkę z pierw:+ i że prawdopodobnie spoczywali w poliandryum w kapl: ad S. Xystu po lewej stronie ołtarza pod niższą najmniej w murze.

+ że jednak 2ª liczba ma za sobą bardzo stare powagi, skąd możność, że pierwotnie wyryto na grobie 880

O tych męczennikach akta męczenników rzym. nie wspominają wcale, nawet legenda o nich milczy.

Jednakże w dodatku do akt. S. Urb. wspominają się tylko w kilku manuskr. (Acta SS. Maji T. V. p. 487 Bosio wyczytał, że 42 męcz: zabitych w kilka po śmierci Urb. pochował kapł. Polemius ubi Christi m. erat Caecilia – Bosio R. S. p. 188)

W Rzym czytamy: passi sunt ante mm. Christi
d. kal. junias regnante D. N. J. Chr.
O legendzie tej nie wiedział nie nawet
Adon — DR dowodzi (II. 158,) że napisana
później, może w jednym czasie z Mirabilia
U. Romae
W najdawniejszym martyr: hieron:
sub d. 2 jun. Romae mm. 48 lub 49
Dziwny przykład pomieszania legend
czasów i nazwisk u de R. II. 158
gdzie w hist. transl: reliquiae S. Gorgon:
we Francji czytamy, że 40 męczen.
arm: tak zwani Sebasteni zostali
pochowani w Rzymie Via Appia
inter duas Lauros juxta ecclesiam
s. Caeciliae v. — Mabillon Acta SS.
ordinis S. Benedicti saec IV. P. I. p. 596.
Tutaj pomieszana Labicana z Appią
a 40 męcz: arm: z pochowanymi
przez Polem. po śmierci Urb.
de R: przypuszcza, że wszyscy ci męczen:
są jedną i tą samą grupą (II. 159)
Autor aktów Urb. które są dalszym ciągiem
aktów Cecyl. pomieszał Urb. pap: za
Alex. Sev. który nie był prześladowcą z daleko
dawniejszym bisk: tegoż nazw: a wielka
liczba zabitych może opierać się na prawdz.
faktach, który zdarzył się wkrótce po zgonie
S. Cecyl: ale już za Mark. Aur.

Nie było wówczas cment. Kalixt: ale był
grób famil. Cecyliuszów – był także z
drugiej strony Via Appia cment. Pretex.
Tutaj złożony Valer. Tib. Max: Urb.
który razem z nim zginęli a tam dłoż
i Cecyl: złożono onych 48 aż 80 aż
800 innych: wkrótce po jej śmierci.
Je R. II. 161: Comm: został cesarzem: ojca
w zgodach 27. list. 176. Atenagoras
miał do nich apol: w styczniu roku (Lave-
doni) lub następnym (Otto) – byli wówczas
prześladowani chrześc:
Według Euzeb. owe łagodni: przypada
w r. 177 a dodaje, że w innych także
prowin: prześlad: ~~Coi Quenee~~
Quale meraviglia, se altrettanto av-
venne in Roma, ove il fanatismo
degli idolatri e l'odio dei magistrati
contro i Cristiani non era minore, che
nelle Gallie, nella Grecia e nell'Asia?
Tanto più che M. Aurelio dal 177
fino alla morte quasi sempre fu
assente da Roma

3/.

8288

Pawlicki Stefan ks. dr.

Historia pierścienia św. Mustioli...

Pierw. cuda był od czas. niepam. w Ch. zwany w kości. za miast. pod wezw. św. Mus. pot. od połow. 13° stu. w Kate. Taki wte. staw. jego był rozgłos w iné. co w ós. stanu. się blisko. Asy. Wiado. jak zaraz po śmier. Św. Fran. co rok tłum. niepoprzez. spieszy. do Asy. aby uczci. grób Pat. a w poblis. kośc. N. P. Aniel. dostąp. odpust. Porcyun. Odp. przypad. na d. 2° sierp. Zaraz tłumte ogrom. ciągn. do Chiu. gdz. im pokazy. św. pierści. Dziś te pielgrzym. tak się zroś. że mało kto, co w pierw. uczestni. zaniech. drug. a tak nie dziw. że raz. z ~~stam~~ Asy. uros. w sław. i Chiu. Ta sława trwa. niezmnieś. przez cały w. 14 i 15° Kroni. wymien. wielu ludzi znakomi. co pielgrzym. do Ch. n. 17. kw. 1355 Karol IV Luxemb. po uroczyst. koron. w Rzym. odby. osob. pielgrzym. do św. relikw. A nie był. ostatn. wiodł. ten pielgrzym. się szere potok. Liczn. wotow. dziś się, o któr. mów. zacl. zapis. w archiw. tak Ch. jak Perus. Jedn. zaten. sprzyjał. tak przywiąza. był do relik. wotowie. chor. ony – środ. nieb. uza. ~~[illegible]~~ uwol. cieleś...

Na przeszk. w XV zasz. wypad. któr. wpłyn. stanow. na dal. losy relik. Posiad. tak. skarb. nie był. dla nie. był uwzgl. dla Kated. był źród. mag. dochód. i opłaty. Tu bowi. Kated. Św. Sekundyn. wsi. w znaczn. ten bolesn. wzgl. panow. w zesz. kanon. regular. którzy przed wiek. XIII przebyw. w Kości. Św. Must. ze mieszk. skarb cenny. Sporu dwóch kościo. dowiedz. w kośc. do szcz. zarządz. w bisk. Bertini, który potw. kan. spor. przeniós. z Kated. pierścień do klasztor. Św. Fran. w r. 1420. Odtąd zakon serafi. był stróż. relikw. Ten z niesłych. powod. z razy do roku da ziel. Świąt. i zaraz po Porcyunkul. ukazyw. go tłum. niepospo. i znow. mów. by liczne przytocz. zapis. o świetno. tych obchod. o zakonni. pielgrzym. którzy co rok tak przybyw. Sława cud. zdziałan. tak zalbrzym. że sprowa. na mały niespos. wiern. znaczn. kłopo. Dowiedz. się ustawicz. aby przybyw. św. klejn. a że najmniej. ochot. nie mie. wypuszcz. go z rąki, musia. wiern. odmaw. i zaraz. ich mów. protekt.

Ch

W tem rodz. było żąd. Syeny z r. 1430 – a pow. X. Filipa Maryi z Medyol. z r. 1445 – Chin. odmówi, co wob. Syg. było trud. nawet niebezpiecz. Ks. jedn. medyol. nie dał za wygr: chor: ciężk. na oczy a nie mog. opu. stoli. naleg. na papie. aby mu wyrob. łask: oglad. świę. piersi. Eugen. IV ustaw. się energi. a że X. równocz. ofiaro. znacz. kwotę, ~~[illegible]~~ nie było naw. pozo. do umo: Czy nawzaj. podo. piersi do Medyo. nie wszło. godzi się naw. przypuszcz. że nie, których w archiw. Chius. nie ma żadn. śladu. a Xiążę nie bez. otrzymał zupeł. ale same wyp: przechowy. w rozm. Chin. jest dokum. nad. ciekaw. marzą. świat. wiel. na ono. czas. stron. a zwła: na naszo: jako było w skwi ned[illegible]: Xiążę Visconti ~~[illegible]~~ miał złoż. w bank. zenei. 200,000 duk. ambasadoro. jego, magistr. Sene: i poselst. nadzwy. Chius. musiało składa. uroczy. przyjęć: oracyo. skomplet. była jedn. która mi: [illegible] bitka: z relikw: kono. jakie miał po dziad. a najw. w Medyol. ołtar: a klejnot ostrożn. było tyle, że nie można wychodz. z podzi. jak –

W r. 1470 przyb. do klaszt. Fran. X. Winter, jeden z głów. akt. wypad. później. Wysokie. wzro. z gęst. kędzierza. włos. tłust. i brzuche. był on w mieś. zupełn. nierna. Wiedz. że pocho. z Niem. i brat. niem. frate tedesco przezy-nazywa. Magistr. go polub. i spraw. mu od czasu do czasu nowy hab. ale bra. zakon. patrze. na ni. wzro. niechęt. a gdy w pobli. miast. Castello della Pieve zgińs: jak. kieli. w kości. fran. odda. go do sąd., aby pozb. się przybię. Ale gdy tortu. nic nie wykry. a ~~zo dnia~~. swoj. więz. (trzyma. go przez 20 dni okut. w dyb.) nie zdoła. wydu. z nie. żadn. zezna. pusz.. wol.. do swoi. powró. Wyobr. sob. kaź. jak go tam pie. czeka. Nie zdoła. zgub. go za pier. raz. bra. zakon. wzię. się skut. do dzie.: i ~~zaczęz. niena~~. szept. że ten Niem. gotów naw. otru. pieni. miedo. Podejrze. najokrop. jak. pomst. mog. w serc. patrzą. Chmury. Odt. wsz. unika. go jak trędow. Wtedy zakip. gnie. w jego ser: Ha! skoro koniecz. złodz. mnie rob. wolę nim być do prz.. Odt. przemysł. ~~tył~~: jak popeł. zbrod. o któr. wsp. go posądz. wdz. w nieg. zem: najskut: bo jeśli się uda, tak sob. mów: ludzi zaś że zakon. że tak źle pilnow. klejno. Z wytrw. gorącz. któr. dni. była wiek. zem. gotu. sob. płyt wydrych. Kwas gryząc: i zabie. się do pra. Nie była ona łatwa. ale wielk. zem. doda. mu ogn. Relik. przechow. się nad sklep. kości. w osob. zamkni: ~~stacco~~ bronio: wręt. zamka ale br. Wint: prze wszystk. się przebi. i nareś. 23. lip. 1473 drog. rękę zabie: worecz. srebrnego. w któr. sprze. kleję. Test. pomnono: zawod. i wró. do swoj. celi.

W klasztor. nikt się nie domyśl. zbrodn.
wypad. Wszak. zaw. był Luk. obrazow. a klasz.
w porząd. wszystk. Zakonn: jak. przedt. duch;
zat. spokoj: do chor: i nie mog. patrz.
z pokt. na br. Wint. ale nikt nie przypuszcz.
że br. Wint. ukryw. w zanch. ich skarb.
wydoi. ich kości. i mie. Wint. zdaw. spok.
a był do Tole. w kaś. go uwt. Ale za
dni parę miał(a) zesiąt. z. nieszp. w któr.
spokaryw. Pan. z Asyż. relik. ciało.
music. się wyłkn. kraść. a tak bicz.
Nim. ~~był następnie~~ ciekaw. śmier.
w ucz. okazy. Nie zna. jedn. kontem.
Za dni kilk. zbliż. się ofi: Porzycałki:
pod Asyż. pro. wie. pokor. gwardy.
aby nie pozwol. Pan zdaż się
O, nie ne: nam wiel. gnie: potrzeb. ofi.
Gward. zaw: Jezu. kto to br. Wint.
wydaw. nie się potrzeb. ofiar. Przyjech.
śmie. drog. do Asyż: ale na zaj. granic.
były gości. i zwróciw. się w lewo podąż. drogą
mniej uczęszcz: wiodąc. jezio. Trazym.
Tu, zaskw. stoi. wyż. uczci. nad sobą od wyż.
góry. wiere Peru. i był orzeł:

Ale spok.: nie wróc. do dusz. Wint.
Przyjęto. przedstaw. nie się niestych. ponur. a
św. relik: który. miał na sob. piekło. nie pod.
Cud, że Dek. święt. dłoń. ukryw. nie zwol.
Po nocy bezsen. zwierz. się z egzysp. swe;
przyjaciel. Luk. della Mine a za jego
pośred. odest. go do Fran. Montesperelli;
podów. przeo. miej. który. obecnie. się jakieś
podstęp: dłu. wtrac. się przyj. ale w końc.
dał przekon. argum. że przej. nie Dale:
do 3° nieszp. a wte. okaz. się, czy prawi. jest
lub nie jest w Phi. Wte. ukrywa. zanim
nare. pojech. Win. do Asy. a biegr. tode.

że św. Fran. który był gnieźn. wyjedn.
w Porcjunk. przebacz. przenieś. i zatrzym. swoj.
regu. wszystk. przebacz.

3. sierp. 1473 kości. św. Fran. w Ełki.
i pobliż. uli. przepełnio. były niezbęd. tłum.
tłum. któr. niecierpli. oczekiw. chwi.
gdy ze ołtarz. ukaż. się św. relik. Przyby.
magistr. w uroczy. pochodz. aby otwo. skarb.
nad kościo. Z nim udać. się ten długi nerz.
zatkor. z gorejąc. świe: Trymy ręka.
i ręka. jeszcz. powsta. niepokój. w tłum. bo
proce. nie szed. Wpada. nagle (wśród) zatrz.
gięta i słow. mało. ich przeszł. wśród.
który za wszelki. ołtarz. ciemno. wszystki. oburz.
które na kształt fali przeno. się coraz dalej,
udziela. się tłum. za kościo. a niebaw.
miasto całe. Niema św. pierść. Porcjun.
nikt nie wąt. że go zabr. br. Wit.

Pomięś. tegoż. burzliw. zebr. ludu: posyłą.
gońc. których wszyst: jed. za drugi:
z pozwol: poleceń: aby szuka. Wit. po wszy:
kraj: ziemi. niebaw. dowiedz. się, że Wit.
z Porcjun. do Peru: powróć: został. osadzo.
w więz: magistr: zaś po tem co zaś: pozbaw.
się wszelk. wątpliw. co do autenty. pierś.
pokaz. go 6. sierp. trzy razy wśród niedzą.
się opis. entuzjaz. obywatel. Perugi. a trzy
dni późn. magistr: szlacht. i naczelni:
miej. korpor: wyda. dekr: że ktoby
kiedyk. miał posław. wnió: o oddaj.
św. relikw. lub wspomnie. tej z nią: pod
jakimkol. wzglę. miał być ipso facto
uważa. za infami. i nieprzyj. ojczy:
on i potom. jego aż do trze. pokol.

Po takich objaw. stanow. nie można było
oddaw. się iluz. że dobrow. zrzekn. się Peru.
cenn. skar. któr. tak niespodzia. dost. się w jej
posiada. Stoli. Umbr. jedno. w stopn. najwyżs

dwie cechy boga. prow.: władzę i siłę. Jenne
dziś. po tyle zmian. dokon. nieruszą. zęb. cza: +
tej gma. gody: ozdob. wenn. tyle działa. ozdo:
jej mury potęż: na dole cyklop. w środ. rzym.
na wierzchu krenelow. jej baszty dumne. jej
położe. prawie niedoły: bo 800 metr. nad powierzch.
morza a wcale nie poznać - głoś. świad. czem była
Pa Aug.-Perr. w XV w. kiedy. jej mieszczanie
pod wodz. Bagl. Odd. i tyle inn. rod. rycer.
wyruszali w pole.
Malat.
Chiu. ~~było wiele~~ nie mogła ~~i bez znacz~~ marz. o tem, że pokona Perr. Z potęż.
siedz. Porsenny, pod któr. drża. nie. na sied.
wrogów. ~~zpod. do miasta.~~ porost. im tyl. ~~stan~~ cieni
ninio. ~~świetno~~. sła. Ale Chiu. ~~miała~~ należ. do
Syeny a wiel. nieprzys. posłano. rządzić się
za swo. woral. Zaczy. się teraz akcya dyplom.
która wkrót. pon. cały potężn. wło. Mojego
jej stawany. w najmniej. szczegół. bo zacho:
się protokoł. z posiedz. rad miej: w Chiusi
(libri di Memorie) w Perug. (Annali decemvirali;)
w Syenie (Koresp. dyplom:) W nich zacho.
się już to in extenso już to w wyciąg.
instrukt.: dawa: ambasc: lub noty dyplom.
zagran. Zwraca akcya dyplom: przenio.
się do Rzy: tu gdzie papi: miał największ.
przygod. nad nieprzyj. Perug: i wykorzy.
swoje prawo zwierzchn. przez siebie dcy.
Do papi. więc uda. się amba: z Sye: Chiu.
i Perr: Było by za długo. przechodz. wszys.
perypet.: gry dyplom: toczą. się w Rzym.
która bez skutk. ~~trwa~~: ~~aż do~~ ~~śmierci~~ ~~prawie całe~~ ~~pono~~.
~~Syxt. IV~~ ~~do~~ ~~sierp. 1784~~ ~~t. j. prze~~
~~lat 10~~ Dzisiej byłoby niepodob. aby sprawa
tak prost. spotyk. się z trudno. poważn. lub
narażo. była na zwło. wieloletn. Kwestya. wyrządz.
Chiur. była tak krzycząc. a gwałt ze stro.
Perr. tak widoczn. i z taką złą wiar. popełn.
że ~~komis~~ gdyby. dziś przychodz. rozsąd. podobn.

spra. Komis. z Kil. Kardy. złożo. wyda. by wyr. w Kil. Sygo. a władz. Kościel. wykona. by go bez trud. Ale w XV w. naw. dekr. najsprow. vrad. mógł być wykon. dla brz. siln. wła. wykonaw. a najmniej. spra. relig. pom. tyle namięt. polit. że co dzień wyd. się Tatu. i prost. wów. przedsta. się niesłych. trud. i zagmatw.

Syxt. IV byłby jedn. z najzn. papież. gdy nie miał krew. Uzno. ~~niektor.~~ ~~wzoro~~ wzorow. żyj. miłości. ufn. piek. mecen. artyst. i uroz. przestrzeg. surow. czysto. wiar. i ~~porząd.~~ dyscypli. w Kościel. Te przymio. zaciemn. niezmiern. słabo. dla krew. i wprowadz. zgubn. nepotyz. który przez kilk. wiek. był plag. Kościo. Usiłu. swoje przedst. niezna. rodzi: della Rovere wynieś do godn: książ. a tak samo synów swej siostr. Riariów, tak. przeplat. inter. Kościo. z inter. swej rodzi. a naskp. z intryg. polit. włosk. możnowładz. że naw. w najważn. spraw. Kości. nie rośc. zachow. swobodn. akcyi.

Gdy stanę: przed nim embarasd. Syc. Chri. i Ferr. był w niemał. kłop. Sympat. jego były po stro. Ferr. bo tam odbyw. swoje stud. uniw. i pozost. mu wspomnie. młod. a pod. nie chce. mias. dzień. które choć de jure należ. do państ. papież. mogło Tatu. zrzu. z nieb spadać. A za Ferr. wstaw. się Ferdyn. neapoli. z któr. cór. ożen. pap. jedn. z swoi. braten. wdawic. XX. Ferra: i Urbi: któr. pap. potrzebow: już to przeciw Wen. już to przeciw Flor. Z drug. stron. jakże obraz. Syena, która była uchw. przedmio. pomst. papież. przeciw rosn. potęg. Medyce. A Syena także krząta. się aby zainteres: dwory włos. za swoj. stron. spra: Neap: odmów. ~~nie dział~~: bo ~~przedtym~~ rzucił się na stron. Ferr: ale Wene. i Medyol. nadstawi. zaraz Tatka. ucho zażalen. Syeny. Wśród takich

ścierają się wpływ. pap. obcy w danym sprawie.
Pemr. spraw. przeciąg: Wyd. wprawd. brewe
Taskow. dla Pem: ale nie rozstrzyg. sporu,
lecz propono: aby now. przysła ~~ambs~~ pełnomocn.
z nowe. instruk: Ten stan rzeczy przy ma-
powoln. dyplom. włos. mógł trw. bar. długo,
a w bardz. chmur. się horyz. polit. na
półwysp. ten więcej sprzyja. się tyło mow.
że pap. ośw. się przeciw jedn. z dwóch spółzawod.
Pap. marz. o podbi. Flor. która medyc. zachow. istar. się je odsłoń.
gra: opier. się o Fran. orzyw: nie mógł Sykst.
za nią dopiąt sw. zamiar. ani z Pemr.
zerw. ani z Syc: jedna i ny druga przena.
się na stro. Medyc: uniemożeb. ich zgnęb:
Ale Sykst. nie było przerac ~~[illegible]~~. Dzyumf. nad dziele.
rod. który. miał jano. śmierć. kroc. dzieła papież:
a cymitir: zdmienz. pomnik: Stracili:
sprzysięże. de' Pazzi zosta. ~~to [illegible] ob~~ pomorzono: v. 1478
śmier. i ruina kompl. wszyst. człon. tej rod:
a Sykst. jeno. nie przebol. tej porażk. Kiedy
Wene: zawczesn. sprzysięzon. z nim Ferdyn.
neapol: a Sułtan Muhamed II zdobyw.
7. wrześ. 1480 Otranto po straszn. rzezi
zamien. wypra: na zam. stoli. chrz:
od który. dzył. śmierć rych. go wstrzym.
Ale chociaż śmie. sułt. oddali: niebezpiecz.
now. inwaz. tur: wojn. z Wene: trwa dalej
a wśk. ogn. niepomyśl: włos: skojarzy. się
z papie. i z Syc: aby podtrzym. ks.
Ferra: przeciw Wen.

Zdawa. się wtc. Pem. że to pomyśl. okazy.
aby załatw. spra. pierścio. Porcia. go 10 lat
ale mimo t zabieg. nieustają. i uodzwy. ofiar
i protek. mow. nie zdoła. otrzym: brew.
papier: przyrze: im legal. posied. klejno.
Patryar. na przebieg 10 letn. spra: nie mow.
wyjść z podziw. ~~jak~~ nad ~~dyplom~~ cierpliwo. i ~~wytr~~ abnegaja:
z jaką dyplomac. potrz. lata całe trakto. spra.

jak. nie poruszy. jej ani o cal jed. napr. Jak
za nasz. czas: mieli. nie Kongr. się Konfer.
ambasad. które gdy ~~spr~~ rozwiąże się, spra.
o nic nie postąpi: a czas. nam. pogorszy:
tak samo w Szwaj. przez lat 10 - a przez
wszyst. dokum. raz drugi, zmienia. się poseł:
ale instrukt. są te same, przeno. się punkt
cięż: akcji dyplo. czas. do Neap. czas-naw.
do Arago: pot. znow. do Ferr: aby zno.
w Arg. stan. przy status quo z r. 1473.
A jak za nasz. czas. ukła. nie przeszko.
wcale woj. półunocd. prowadzo. z wiel. zacięto.
i szko: poddan. tak i podowcz. mimo
posels: i nad tory: się gluch. uciążli:
woj - a. Zaraz w pierw. ro. obró. nieszpor.
nie przeszkadz. pokojo. załatwie. wyda. mnoż.
samy na urbroje. gran. a ~~niebem~~ chciwi nie przyniesło
do otwar. woj. wynędz: rob. umil. szko.
wzięb. Ukła. zawa. się w sierp. 73 a już
w lut. 74 Szwa. i Chin. wyda. dekre.
konfiskat. do majat. Pensury: Odtąd żad.
obyw. Penn. nie był życia pew. gdzie się zjaw. na drost
terytor. nieprzyj: a mimo skarg Penn. i prot.
pap. nienaw. zaostrz. się coraz bard. Nie
mów. już o formal. zajazd. który Chin. robi.
w grani. pobli. Penn. zabiera. w Szwa. ciały
legal. wszystk. co należa. do przywł. osób
ny do nieprzy. Penn. Penn. oczyw. odpowi.
repres. takież samej a że każd. nieprzyj.
włoś. była podziel. na fakcy: z któr. jedna
wypiera. drug: tak Szw. jak Penn. popieł.
emigrant. fakcyi sob. przy był. Ten stan
rzeczy trw. z małe. ustęp. wszystk. już lat
dzies. Kiedy w r. 1483 Penn. postano.
~~pod~~ wreszc. przystąp. do ligi przeciw Wene.
i tym sposo. daw. przyj. z Szw. odzysk.

Jedn. Pern. ofiaro. mało, bo chcąc. ratuję i
pieniądz. i dowag. się zwro. dobr zabra: a że
w dzi... ro. Sykst. IV umar: pomst. stąd więc zniło: a za
nią idą. nowy wyst. namiętn. odda. znowu nadzie
poko: aż nareś. w r. 1486 pod lubią. pokój
Innoc. VIII stan. pokoj ... potwier. brew. pap:
opiew. kara które że. Pern: zosta. praw. właściciel
klejno. a Syc. przy zabran. majątk. przyw:
Pontkordon. obmyślo. wynagro: dostatec. dochod: kilka miast.
w Chiangi Pokój ustal. się na dłu zaw. Gdy w
r. następ. Syc: wspaniało u. zanadz. zwrot
wszystk. majęt. prywa. zabra. Pernicz. zwitka osdatn.
cier niepokoj: za które dwa publi. nią: przez
..., tyle lat gruzłko: nowrze: na niepok. i cierp:
Gdy amb. pern. Fran. Antonio degli Alberti
wró. do ojczyz. z pomyśl. dekr. zdumiew. manifest. dała
wyraz rado. publicz. Każd. uwory: w Włosz.
w kraju świat. i słoń. koń. się wspomi.
ślamie. w któr. do d. Włos. brzęcza prosp
przed narodo. Illumin. i ognie sztucz.
które na cześć poko. i ambas:
rozjaśni. plac przed kated. i fasady
gotyck. pałac. dziś jeszc. dumn. wznosz.
się wdzięk głównd. ulic. nav. w Włosz.
obydź. podziw powrzech. Lecz wśród
tłumu niepiększa: przypomn. uczk z
węgł. radoś. jej nie przypatrz. się
jak. pocisn. Winder, wyraw. od
świat zabieg. u wszcz. Tryumf Pern.
był także jego tryum. przywat. a tuna
ogn: sztucz: unosza. się nad miast.
obrócił. wszyst. miast. wiekowe. dzieł.
unosz. że stoi. nowe. kult. zeszło
nad jej stoli: a zeszło do zew.
dla Chin. pogrążo. w ciemno. zapomn.

+ Pern. aby okaz. swoję dla Syc: deferen. obra.
Senes'ay: Francesco Piccolomini rozjem.
a jego wyr.

Wiut. już od 10. lat był na wol. stop. Nie moż. pomin. dalsz. jego los. skoro jest jedn. z głów. akt. dram. Wrócił – 5. sierp. 1473 z Paryż. do Peru. zost. na żąd. Francisz. z Chic. wtrąco. do więz. przez Kardy. legat. który sprawo. wład. świeckiej. pap. Jednak. nie była to ów swoj. loch z Castel della Pieve ani nie trzyma. go okute. w dyby, bo miesz. ozwa. nad swo: kleńd. ~~wygnan.~~ pamiętn. ~~na pom. ne~~ o wszystk. jego pełne: a opar. się stanow. żąda. pap. aby Wiuter był 1470. w Rzym. Wypuszcz. go z miest. mar. to samo, co zgub. go na zaw. Nareszcie po 16 miesią: więz. Tagodz. ne żąd. mię: wytocz. mu proces, które akta zachow. dot. w archiw. miej. ~~Ponew. Trybu. Wiut. ze~~ Pokaza. się zgoła Ponew. Wiut. był kapł. ~~postaw. go~~ złoży i postaw. go przed tryb. mieszcz: ~~kto~~ a ten po 2 dniowej indag: ~~a jeśli podno akta~~ bez wyj. tortu. bo Wiut. od początk. do końc. mówił świętd. praw: uchr. prekon: że winow. jedyn. chciał zemś. się na Francisz. za ~~złe~~ zwin obchodz. Ale wedł. owcześ. zwycz. od indag: do ostatn. wyro. magistr. mógł dużo mody upłyn. ~~Aby~~ Aby same zapob: ~~zebra się zeb~~ zeb. się 23 ~~16~~. grud. ~~nad. żąda, złoż~~ uczęstn: wszystkie miej. korpor. dat. zwan. kamerlingów delle arti a postawiw. im rezul. śledz: zapyt. się ich o wolę ich: C. 42 głos. przeciw jedn: ogłosi. go niewinn. a uwolni. terytorj. kar. go wyp. Wprawd. wład. duch. uzn. wyr. jako nieważ. ~~dla kat. błęd. form.~~ i kar. Wiut. zamkn. na powr. ale było to był. formal: bo w dekre. kasacji. na same wład. zostawi. magistr. przyzna. wł: (odmawi. się w Peru. rok roczn. i sob. z Wiut. co się jemu spodob:

Orsyw: nowi decemwirowie (po nazw: magistr.) zwołan. Kemerli. na pała. radz. miejs. 18-stycz. 1475 Kar. raz na zawsz. wypęd. dobr. brzmię: il buon frate i zaraz w tryum. wyprow. go z więz: do wspaniał. pała: który dziś jeszcz. jest drugą mia: i zachow. przych: czysto. swo. tam gotyc. Wsław. że Jak. wiel. dobroczyń. miast: pomi. mieszk. w magistr. i jad. przy stole przeorów. Tedy wkrót. okazał. się to niedogo. Wid. lub. samotn. a mia: nie chcą: aby ~~trap~~. zależ. od dobr. woli tow. rozg. zmien. się (najczęś. - pięść. wład.) posta. obwyczaj. na ubogu. stale.

Obok pała: przy dzisiej. Corso, była kaplica. Św. Jana która zdawa. się jak. stwor. dla tow. pudel. Magistr. nabył ją, ~~kazał~~ zrestaur. i tam przy niej urządz. mieszk. dla Wuj. Tam pom. Nie (~~Luc~~ przy ~~boku magistr.~~ a ~~pro~~ odpraw. codzien. mszę św. ~~przed~~ żyj. przykład. ~~ot~~ tuż pod bok. magistr. jadł w zaciszu: żył aż do ~~przed~~ śmier. ~~1506, kied.~~ ~~zaś w Tam~~. W ostatn. lat. swe. życ. miał nowe: niezapom: patrz. codzien. na jedno z najwięk. arcyd. ~~nowoczesn~~ włosk. malars. Kapliczka Św. Jana była tylk. przegrodz. od słynn. Cambio czyli sali bankie. ~~Tam Perug~~: Wiado. że Il Cambio ~~w Tam~~: zapełn. w dzieło. Perugi. Takie same miej. jak. stanze watyk. w życ. Rafa: Kto chce pozn. cały gen. głów. umbryj. szko: musi studyo. go w Cambio bo nigd. ~~pię~~ ~~nam~~ przedz. jego nie mało. ~~kart~~ wzniośliej. ~~To~~ Na lew. stro. ścia. nierown. tej sali jasnie. otacz. środ. kandyp. a pod każd. z nich drzeń znako. Gretl. lub Rzym. Na praw. ścia. w górze tryumf relig: pod nią sześć. proroks.

i zrcii sibyl – W gtz. 60 lew. stro. Akenh.
~~Chapt. Tane~~ i po praw. Pnemiec. Pais:
jako cel ogjogz. drug: do Ktore zmiena.
i cnoty przyrod. umz. pogoi. i orellini:
Zbawicz. w stor. Zakon. Wid. patrz.
na to, jak te kontat. przedziw. wrzystd.
~~zz~~ Kolor: wiel. Perugi. Ktore rysy energi.
rozum. dzis jenne oglad. mozn. za mieg-
mogl ucz. 17 letn. Raf. Ktory ~~opod~~ dziela jui ~~pod tak~~:
pomocy mistrz. i tchnie. genii. zostaw. na dekor:
ozfi: jed. z najwiekszy. z nas. ozdobe.

Wid. + w Kosi. pazd. r. 1506.
a ten Ktor. za zyci: niesieryn. Franciz. a
nam. za goth. uubie. uwaza. dnek. zit ~~cenny~~ po smier:
ze zang: o zwlovi spor z Kanoni. Katedr.
Wlad. jed. kosciol ~~[illegible]~~ przyzna. sluzy. pierw.
Kanoni: a tak. powrow. Wid. zost.
pochow: pod posadz. w Kapli: w Ktor. pochow; ci. sw. pierwsz: Tam
do dzis zad. oret. ocl. przebud. nie.

Dowiedz. się jak pierście w r. 1473 dost. się do Peru. gdz. dot. poczyt. pod anj. strz. Kapitu. i magistr. ale należ. odpowie. tak. na pyt. niestych. warz. ~~dla autenty: relik.~~ skąd wziął się klejn. w Chiu: i jak. za organ. na kon. jego autenty:[+] Tut. wypa cof. się w daleką przeszło: 15 wiek: dziel. przyb: piersc. do Peru. od ow. chwi: kie: Tran. Dziew. w Naz: otrzym. go od Swi. Oblub. Czy podraf: przeby: ten pierś. ogrom. orz: za pomo: świad. wszegod: Czy ich sam się zatrac. w drod.

Bada. to obejmu. 2 kwes: odręb:
1, jak. długi. poczyt. klejn. w Chiu?
2, jakim spos. dost. się z Palest. do Chiu?

Na pierw. pyt. odpow. jest mag. Tetrici. Histo: pierśc. w Chiu. rozpa. się na 3 epo: ~~I list~~ oddzielo: od sieb: podrozp. translacyą. I list. bisk: Chiu: do neapo. Senen. dowied. się, że w ciello: Swz. r. 1420 piersc. z Katedr: Sw. Sekund: ~~dowied. się~~ przeniesi. był do ~~kośc.~~ klaszt. Sw. Franc. gdzie pozos: aż do kradzie. Wint.
Z tegoż listu dowied. się, że popred. przez lat 170 i wię: poczyt. w Kate: Mamy więc wcale. pewno: że w połd. 13[o] stul: był w posiad. Kanon: Wie. tak: że poprz. był w Koleg: Sw. Mustio: prze wiar: i że spór właśc. ow. Koleg. z Kapit. toczą: się blis: 2 wie: szwarz. jego przenies: do Franciszk:

Był więc przed r. 1250 piersc. w Sw. Must. a tak dotarl. do pierw. epo. jego poby. w Chiu. ~~także dru. kwe: mimozo. posob. pomoże~~ Tut. już brak dokł. dokum. co sprawi: że w pierw. epo: t. j. przed wiek XIII. gdy jeu. pierścień był w Kośc. św. Mustio. tak dziw. splecio. są legenda i praw. historj.

[+] nim. sto: na jak. podsta. oparł: się wza. pobożn: że to piers. ten sam, któr. przed 19 wiek: in. Oblubie: wręcz: Najświ. Pan.

ze niektór. history. nie umie ich rozwiąz: Polega.
na jak. bard. star: legend. któr. text zachow.
się w rękopis. z XI w. u Agostin. w Rzym.
(drugi egzem: znal: się w Term: raz. z akt.
prowe: Wied. niekto. n. p. Lauvi twierdz.
że Judyta, wnucz: Ottona III a małżon.
Hugona, ks. Etrurji, ~~druga i pierw.~~ Kasz: złodzi: swemu klejno.
w Rzym: gdy w poder. od Żyda, który się
wen. był z rodzi. N: P: otrzym. w podar.
pewnej: pieczęć, a później rozne. cuda:
zdziałała: stwierd. go w Chiu: ten cud publ.
w kości. Św. Mustio. Ten dokum. bard.
długi a niesmacz. rektorzy skreśl: w im.
n. p. Trombelli zosta: porzu: i słusz.
bo nie tyl. najpierw jest śmieszn. cuda:
ale wszyst. pel: nieprawdopod. a w gm.
nie nie tam. Zost. prz kog. w XI w.
wymyśl. aby kiedy już nie dopeł. cuda. był
pierwsz. w kościel. Św. Musty. aby wytłum.
jego pochodze. Pomijam więc te bajki.
obejrze: się za inn. śleda. które by nas
zaprowadz. zdoła. do prawdz. początk.
Z nich najdaw. jest wzmi. że za rząd.
bisk. Antalda w XII w. dwóch obyw. z Chiu.
Grzeg. i Arczybut zrestaurow. grób ~~wybudo. kości~~ Św. Must.
i wybudowa. nad nim kościółek. Kościół. ten
stoi milkę włos. (20 min. dro.) ze miast. na
wzgór. zwan nosz. Chiane a wzgó. krypę w tym. ~~przedziw.~~
~~katakum~~ nos. katak. chrz. Katak. te odkry.
na now. w w. XVII zosta. ze nazw ~~czas~~: zbad:
przez Cavedoni i Liveranie go a zad.
tych archeol. jako . p. de Rossi, jest, że
katak. pochodz. z III wie: po Chr. Gdy
w 8[u] stul. wybud. nad nimi kości: przenies.
zwło. świę. do niego i złoży. w now. sarkof.
a prawdopod. jest że przy jej otwor. znalez.
pierwo. a od. osobn. przechowyw. Pisan. dokum

i tam nikt się nie rodzi. Kto zna sposoby
stranki: nadzo. w środku. Wtem: pan bung
gotyc. i bizant. inwar. od w. V do XIII. że
podob. dokn. mógł być stojąc. w grob: Tumar.
ngorei. Mustio. i mając. pierścień. nie wycho.
po za granic: przestępd. Podob. wzdo:
skreślo: na tablicy. marmur. lub metalo.
znalez: wiek. w katakumb: nym. Ale ~~ni~~
nie posiad. żadn. rela: uwagi: o wydoby.
ciało: świętej. z katak: ~~i przeniesien~~ musi.
poprzest. na tradycji: która od niepamięt. czas.
utkan. con kult Must. spokrew. z kult.
św. pierś. a tradycji. Ta nietyl. pole: na
fakt: że w XIII wie: przeniesio. pierści. z
kości. Mustio. do kate. w mieś. bez
z świ. opis. kości. wie: że najdawn:
malow: które dziś ~~[illegible]~~ zaginęł: wyobr.
Św. Mustio: trzyma: na tacy: pierś:
Ten sam dod: ikonograf. szczegół: w kult.
poraz. św. Mustio. przechow. w Perw:
a daleko donioślej. od przenies. tego pierści.
Stow. tradyc. zew. zgodn. Tacy: pamięć:
Must. i owego pierści.

Ale kto była Mustio? a jakim ~~[illegible]~~ traf.
~~[illegible]~~ do jej rąk uległ. Dost. się tak
cenna pamiątk?

Na dn.! ^(pamiątk) tradyc. nie daje nam odpow:
upewn: tyl. że Mustio. przynos: klejn.
z sobą z Rzymu. O pochodz. zaś Mustio.
i męczeń: mamy stare akta, wyd. przez
Bolland. pod dn. 3. lipc. Z nich dowiadu.
się, że ~~ze~~ czas. Aurelijana ces. wygnana
zosta. Mustiola ~~[illegible]~~ w Chiusi. że to
że odwiedza. i pociesza. chrz. więz. Stawio.
przed wielkorządz. Etrur. Turcyaszem, gdy
nie chcia. wyprze. się Chry. zosta: zabi.
plumbatis t. j. kastetkami

Dowied. się dal. że była siostr. cród. ces. Klaudyusza, owego Gotyck. który dziel. swojem ocali. państ. rzym. przed barbarzyń. Ten sam Klaud. z którą siostrze. pokrew. H. Konstantynem, ojc. Konst. W. Lecz akta Św. Mustiol. nie są spółcze. z wypad. bez przedtyp. aż 5.° wie: dopie. napisa: treść ich nie zaw. nic tak: coby nie zasługi. na wiar: a są w nich pewn. ważne lokal: i genealo: które autor. musi. wziąć z dokum. dawniej. Tenże: Klaud. † 270 a następ. Aurelian dopiero krót. przed śmier. podpis: edykt ~~prześlado~~ przeciw chrześ. który wywoł. przez cały szereg panow: śmier. Mustio, ~~nagłe~~ przypad. na r. 275 ~~wydział~~.

Oto wszy: co wiedz. o tej świętej: Zbiór: ważnego który w ręce poleg: na zaletł. archeol. w tej na piśm. dokum: lub przedtyp: kombin. pozwi. mię, że pod koń: 3° stul. Must. ponio: śmier. męcz: w Chiusi, ~~że w 8~~ i pochow. w katak: tamtej: że w 8. wie: za króla Luitpranda, z wybud. kości. ~~nagły~~ nad jej grob. zaczy: się kult stały świę: że przedtyp. w tych sam. czas: zaczy. się kult św. pierści. że kult ten, skutk. licz. cud. wzmaga się a ~~najpiękn. pielgrzym: z połud. licz~~: a nabi: kolosal. rozmia: odkąd połnoc. licz z Toscan. stały się ~~pierw~~ celem wiel: pielgrzym. że najpiękn. ozdob. skłon: miasto: aby klejn. przenieść do Kated: w poło. 13° wie: że w niej powsta. aż do ziel. czwart. 1420 że następ. przechow. się w klaszt. Francisk. aż do ostatn. lipc. 1473 kied. Niem. Wid: z nim ujech. do Ten: a od owe. czas: aż do naszego czas: strzeżon. jest jako najpięk. skarb. miast. w Katedr. perugi. i ten jego raz od 20: wystaw. na wid. wobec niezliczon. pielgrz. Uważa: za przedtyp: że św. matro. Mustio. była w posiad. pierści. nie może jedn. histo. wytr. się po za wiek 8.° Tak o tyle im. cen. relikw. odnosza się do Zbaw. lub do

jego Matki przenajśw. pierw. z nię: nie dostar. nam żad. pozytyw. świad. Dziwn. to być nie powin. gdy zważ. się stan niepew: pierw. wiek.: kied. na każd. dnie. wisiz: ciąg. groź. śmierc. a wybr: mienami: ludow. lub ~~rzyskan~~. ukar. ~~cza~~ ~~mimo~~: ubiega. się w niewol: pamięt. dnie.

Nie mog. ~~jedn~~. pozytyw. pozytyw. dokum. mojej. jed: usun. wątpliw: która wiemy było zwłó: jako: Żyd. w pierw. wie: przed wszy. ciąg nie używa. pierścień. do obcho. wesel. Dziś. używan: Żyd. wigw. powszech. pierścień. przy ślub. Rytu: ich przepisu: aby narzecz: wiedz: pierścień. nanosz: na dru. pal: term. słowa: Ten pierścień. jest. żona moja wedł. obrząd. Mojż. i Izraela. Żadn. kied. ten zwycz. wszed: skąd. powszech: a wcale nie jest wiza pewn. żeby sięg. czas. Mojż. W księg. Mojż. nie czyta. żadn. przepis: wedł: jakie ceremonie: mają się obchodz. przy zaręczy. przy zaślub: W całej. zaś star. Test: żadn. tu wypad: opowiad: zaręcz: przy zaślub: Izaaka z Rebeką, Booza z Rut, Tobia. z cór. Raguel: a wszyst. tu opowie. wiaj:

Izaak. wprowa: Rebe: do namio. Sary matki swej. i wziął ją za żonę – Gen. XXIV. 67.

Booz siedz. w bram. w obec starsz. i ludu oświa: Rut Moabitkę wziął. w małżeń. (IV. 10)

Naresz. ~~Ra~~ ślub Tobia. z Sarą, cór. Rague. odby. się w ten spos. że ojc: prawi. rękę cór. kład. w prawi: Tobia: mówiąc: Bóg Abr. i Bóg Izaa. i B. Jakub. niech będ. z wami, ~~(niechaj~~ ^sen wasz^ złączy i niech wypeł. błogosław. nad wami swoim. Kartę wzięli. zapis małżeń. (Tob. VII. 15)

To pewn: że później dosyć powszech. ~~pewno~~. używa: aby przy zaręczy: narzecz. dawa. narzecz. mało ✗ monetę, ~~jako~~ a ~~później~~. następ. mone. zastąp

pieniądz. Ten wyraz. niewątpliw. przysz. od ludów
wschodn. – u któr. zarazem: pomocnik. zamiana:
za pomocą pieniądz. Tak. było ima. wyraz. grecko-
rzym: tak. i ten, jeśli nie liter: przedt. w
Palesty: Talent się rozpowszechn. od czas. Makab.
A mógł się przyj. ten Talent. że materi.
było prawn. instytu. która pozwala. za sobą
praw. nabyw: Za bardz. więc Żydz. traci swoj.
samodziel. polity: i wsiąkn. wraz w monarch.
syryj: później rzym: ten bardz. łatw. w ich
interes: przyjmow. pewn. formy, które ustaliła
dochodz. skutk. prawn. U Rzym. zaś
tak samo, jak u Grek: ~~pozyda~~ pieniądz uchod: tylko
zadat. umowy. i był integr: częś. zamian:
Nie zamienić. jedn: pieniądz. lecz nawzaj:
przyd: nazwano: zakaz. pieniądz. bez wielk.
ozdob. – Później. tak. złot. więcej. ale także
z kamien. drog. lub stor. kości więcej.
Nie jest więc żad. trudn. w przypuszcz.
że zarazem: za czas. Chry. Pana posługiw.
się u Żyd. na ten sam sposób: i najznako.
archeolog: Corman, Bingen Seldam i wiel. inn:
jest przekon: że tak było naprawdę: Mater.
zaś pieniądz. nie robi tak. trudn. Że
kamień lub kości. rob. pien. o ten nasz d.
zło – po morze: a że ongś dla blisk.
Arab: był kawał: drogi posypoliśmy: stwierdz.
robi Trombetti wręcz: że dla bardz. starod.
jakim był wyd. Job. takie sami pien:
bardzo był stosowan.

Zaled. uberpieny. się Perur: w posiad.
pieni. kiedy pomyśle. o stosow. poświęc. ~~Dłoszydz.~~
~~przechow. się~~ dla niej. w. lew. naw: tuż przy
głów. wchod. wspania. kapli: ołtarzo: prze
pięk. krad. od revol. kościo. gdzie dziś jeszcze
przechowa. się relik. ~~Wprow. kapli. stracz~~
~~wsyst. dawno ozdob. zużyć~~ Sprowadz. z Floren.
rzeźb. Buglione, najznakomit. z uczn. delle
Robbia, który 1488 w styl: czyst. i szlachetn.
pierwots. renesan: wydaw. ołt. marmu.
o bogu. figu. i ozdob. Ale ten ołt: przeznacz:
aniżeli. ~~był~~ miał styl. być ramą wspania.
dla obrazu Ten obr. w zamiar. miał: wyjść
styl. jed. mistr godn. wymalo: wielki Piotr
Vannucci który urodz. w pobl. Castello
della Pieve, ~~który~~ w cał. Włoch. ku zaszczy.
mia. znan. był pod naz. il Perugino
Ale Perug. ~~nie było~~ bawił wte. na przemia.
w Flor. i Rzy. gdzie zostaw. wspan. ślad.
swe. geniu. i dopie. w r. 1495 wróci.
do ojczy: Ale nie spieszy. się z robo:
bo wte: zabr. się do wspaniał. z wszyst. ozdob.
do ścienn. fresk. w il Cambio. Ale
mia. czeka. cierpli. a jego cierpli. nie zosta.
zawiedz: Po r. 1500 stwor: ~~arcydzie:~~ św. sławn.
obr. który zna. jest w dzieje. sztu. pod nazw.
lo sposalizio. Jest przywile: geniu. że
dotkną. się ~~nowe~~ jakie: przedmio. nada. swoj.
następ. form. i pra: od któr. nie inny: już
odstą: Tem. wydaw. się ściśl. określ: ~~który~~:
poprzedn. Tem: malaj: zaślub: dzyn.
się dobrze niewoln. legen: jaka czyt. w
apokry: zwłaszcz. w protoewan: Tak:
i w drug: o uczcz. Pann. Mar. Treść
legen. który w obr. zwracz. jest ta sama
z mała. odmia: pomat. jest zna: dla
tego mog. przejś: na podst. głów. szcz.

Gdy wszyst.: postan. panien. wyzbyw. swy świąt.
wyd. ze wagi, kar. werw. ~~strem~~ wszyst. pokus.
z tegoż …: O sąt. Najśw. Go. ukry. się
mnóst. młodz. z domu Dawid. … z św. Józ.
któr. wedł. apok.: był już podeszły w lat.
wybr. Wte. wszyst. kar. ~~wykładli~~ Obłęd. któ.
odebr.: wszyst. przynie.: laseczę: … i złoż.
w świąt. Wszyst. pozost.: suche, z wyjąt. Józef.
Któr. wypuś. kar. …: … jego kwiat i wszyst.
Stąd wszystk. ~~pr~~obrazie. zostaw.: mają wokół.
wspól.: po jedn. str. przy. chóś: z orszak.
kobie.: po drug.: Józ. z Kosztu. zwierzęc, a
za nim kilku młodz. z laską suche.
Arytka: w środ. zbliż. delikat.: nigdy oblub.
ku sob: aby Józ. mógł ~~na~~ włoż. pierś.
na pal.: Marji Sie. rzuc. w środ. świąt.
w mniej. zamknię.: Powy. miał geniał. przy.
że obok: uwie.: pod ~~go~~ otwar. nieb. w
piękł. ogrod. nad któr. dominu. ośmiokąt.
świątyn. z wspanię. kopuł: Ten przem.
nowy umożeb.: głęb. perspekt.: wielkich
swobo. …: fig. ugrupow.: a nadewszy:
owe świat. pełn. boga: migoc. się ow.
bogact. zielon. ciemno brun.: purpurow.: i nieb.
kolor.: który. zaś. porząd.: … …
a przekon.: …: ~~dział~~ spadkob. swe. Raf.
że przy. był … i. dow. następ. Raf.
gdy w kil. lat późn. dla Citta di Cast.
malow. owe sposalizio, zachow. wszystk.
głów. motyw. i układ. swego. mistrz. dowiód.
Pinturicchio i wiele inn. który. zrobi. to
samo. Nie jest moim zamiar. porówn.
obu obraz. —
dowód. dost. podaj.: fakt, że dwa wiel.: wszyst.
przedst. ludz.: zosta.: bezpośred. wymowa.:
a w główn. ~~warsztat~~ natchnie. przez owo
z kształt.: mater. … niepoz. religij.:
ale ~~nie~~ niezrówn. wspomnie. świąt. któr. one jest ~~dobyt~~ ~~znaj. się tam~~ wszystk.

Co więc: Śmiem twierdz. że sztuk. wielkan. nie tyl. natchn. wszyst. dawniej. obraz: lecz treść: w Włosz. środk. wieku podsun. nowy motyw: decydo. o głów. alegorii. Jest to hypot. ale któ. nie jest pozba. zasad: podst. histor: Wprawdz. odpow. z pewno. kiedy a ~~pow~~ pierw. zjaw. się pierwszo w przedst. społecz. nie zpos: bo nie mamy na to przebadan. przygotow. Należ. by zebr. wszystk. byzant. i włos. obra. postaci. tam przed i na nich okaz: jakie w ciąg. wiek. weszły do nich now. mot. i kiedy po raz pierw. odstąp. od tradyc. pierwo. Tego, jak dla nas. sztu. hist. ~~....~~ ewen: fak. dla zestaw. wielk. dot. nie zrob. a w szczeg. więks. nie zrob. bo włoskie. czas: i niezl. ludz. zniszcz: więk. część mozaik i fresk. średnio. Jedn. mater. jaki dot. posiad: a któr. w wat. części tyl. przechow. się w kościo. po więk. zaś części w manuskr. ilustrow: dał by jakąś dalszą odpow. zadawal. W brak. monogr. nauk. o tym przedm: muszę poprzest. na hypot. któr. nie jest pozbaw. dru. uzasadn. podstaw. —

Moją uważ. za prawdopodob. że najd. wcze. dziest. a za jej ~~....~~ wzor. i włos. nie znaj: pierw. w wyobr: zestaw. Czysz: oraz prawdziw. z ewen: apokr. a w nich nie ma mowy o pierw. dziewy: z góry. Albo w swo. przeważ. malarst. pomiz. wyraz: że zestaw. odby. się mają: wobec Zachar. kapł: i że tu pomiz. trwogi. oblub: Zgodn. z tym przepis. mniej. na dyptyk. z któr. który w piśm. Berbe: (przedyt. z w. XI) że oblub: przegrodze: balustr: po nad ~~wobec modyt: najświęt panny w obec kapł:~~ przedz. sob. dłoń. kapł. tam zaw. ... — Lstyczn. dziest.

Na płaskorzeźb. Notre Dame z XII w. jest w środ. kapł. choć: bez oczu. kapł: a drugi. oblub. za ręce. I tut. wieść. niemal. W płaskorz. w katedr. w Chartres oblub.

trzyma. się za ręce wobec kapł. I tut. opow. niższ...

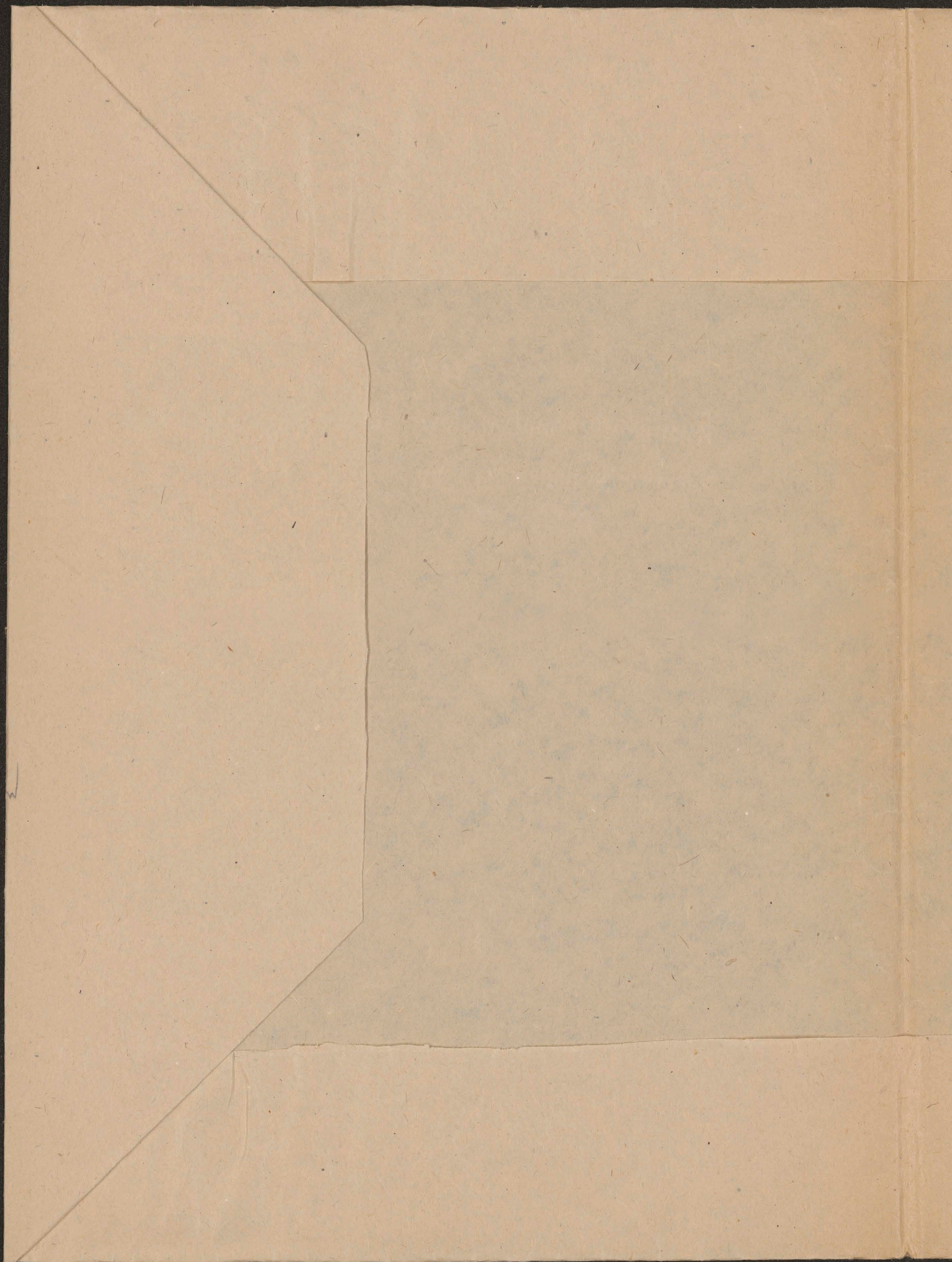
Tak. znacz. przedst. ten sam przedm: w Włos. środ. od końc. XIII stu. Na sam wstęp. wiel. liczb. przedstaw. Odkąd Giotto mal. wprowadz. na scen. geniał: twór. i podnió. do godn. sztuk. samod: wyrażaj. po razy: ideę woln: nie było w Włos. średn. wiel. mal. któryby nie traktow. z upodob. tego przed: Sam Giotto uwiecz: go w fresk. swoich w kapli: Scrovegni'ch w Padwie. Jego wiel. ucz. Tad. Gaddi w epopei: życi. N. P: któr. kolor: wyśpiew. na ścian. Santa Croce w Flor: obrzez. obr. powt. temi przedmot. Więk. jeszc. Andr. Orcagna rzeźbi go na tabern. w Or San Michele, niemów. Angel. da Fiesole malu: go w Cortonie (predella w Gesù) i osob. na mał. obr: drew. w Uffizi w Flor. — a wymien. tylk. słow. Obok nich: 15 mistrz: których. na Giott. a Giotto zaś przebyw. w Asyżu, gdzie nie mógł go nie dotknąć. słow. pierw. Asyżu. któr. odp: że i bez wielkiej w Chi. mater. ci byliby przedstaw. szereg zestaw. które mala. życ. N. P. nie mogli pomin. tej sce: a legen: przechow: w apokryf. ~~dostar~~ zapewn: mater. dostateczn. do tego alter. to jedn. powod. fakt. że wśród tych mala: któr. albo w sam. Umbr. pracow. albo w bezp. z nią zostaw. stos. ~~...~~ i tyl. u nich, wystąp. pierw. jako motyw artyst. Obok ten motyw na pozór drob: sprowadz. nową zapęd. alegor. któr. była niemoż. póki drugi. się tekst apokryf. W ciało:

4/

Ks. dr. Pawlicki Stefan

Fragmenty materiałów do historii Kościoła

Szymon Magus

po Chr. 8288 Chronologia 38

36-37. męczeństwo ś. Stefana -
38-40 Paweł na pustyni
40(41) znowu w Dam.
42 Barnab. posłany do Antyoch:

46-50 Pierwsza podróż mis: Paw.
51 wraca tamże ze św. Pawł:
(Act. Ap. XI. 20. 21.)

r. 49 proskrypcya żydów dla chrześcian
za Klaud - Aquila i Priscilla
uciekają -

57. Paweł św. w Antyoch:
awantura z Piotrem -

58. list do Rzym.

60 (sierp.) Porcius Festus, następca
Feliksa -
61 (wiosna) Paweł w Rzymie

62 Festus +
po nim Albinus
Hanan arcykapł.
traci Jakuba przed przyb. Albina

64 (19 lip) pożar Rzymu

66 - chrześć. jerozol: opuszczają miasto -
wynoszą się do Pella -

89 Domicy: wypędza astrol.

70 (wnieś.) wnęcie Terwrol.

95 (96) wnieść od: Domicyana

Szymon 2.
Magus

g) oddawają cześć tym wizerunkom
h) nazywają się Simoniani
hi) niby wiedza (falsi nominis scientia)
jak twierdzą, zaczęła się od Szymo:

Uczniowie
1° Iren. za uczniów uważa
a) Menandra
b) Saturnina
c) Basilidesa
d) Karpokratesa
e) Kerynta
f) Ebjona
g) Nikolausa
h) Cerdona
i) Marcyona

2° nie przyznawają Szymonowi
nazwy nauczyciela – I. 30)
3° ale uczą to samo
4° zasłaniając się nazwą Chrześ.

Theodor. in haeret. fab.
wymienia inne jeszcze sekty

Św. Ignacy ad Trallianos
nazywa Szymona primogenitum
diaboli –

Szymona uczniowie nazwani Eutychitami
(Clem. Alex. Strom. VII

Orig. co. Cel. VI
Szymon kazał uczniom unikać
męczeństwo i często oddawać
bożkom

Dionys. de div. nom. 6.
Szymon napisał księgi przeciw
wierze chrześc. - „contradictiones"

Epiph. haer. 21
Szymona herezya była pierwszą

Orig. con. Cels. VI.
Zwolenników za jego czasów było
nie więcej nad 30 - (a była to
niegdyś sekta bardzo liczna)

Just. dial. cum Tryph.
przeciw Szymonianom wzywa pomocy
rządu -

Baron. ann. ad a. 35.
mniema, że Szymon jedna osoba
z obałamucicielem Samarytan, o
którym wspomina Jos. Antiq. XVIII. K5,
że wywiódł lud na górę Garizim
i został pobity przez Piłata.

Hier. de Script. Eccles.
powiada że Piotr św. dla tego udał się do Rzymu, aby ścigał Szymona Maga, zwodzącego Rzymian sztukami swemi

Justyn w Apol. do Anto. Piu:
Szymon pewien Samarytanin w miasteczku Gitthon zrodzony, za Klaudy: Cesarz: w mieście warem cesar: Rzymie sztuką, skuteczną, czartowską za Boga był miany dla okazywanych potęg magicznych i posągiem jako Bóg jaki u was uczczony. Posąg ten nad rzeką Tybrem między dwoma mostami postawiony z tym łacińsk. napisem: Simoni Deo Sancto. Samarytanie prawie wszyscy a z innych ludów nie liczni głoszące go być pierwszym Bogiem i cześć oddawają.

Tenże:
Nie dosyć mieli źli czarci na tem, że przed przyjściem Chr: rozgłaszali bajki o synach Jowiszowi przypisywanych, lecz gdy on ukazał się śród ludzi i narodził i uczony był według przepowiedni

Proroków, widząc, że On był oczekiwany i wiarą przyjęty przez wszystkie ludy, mowa innych wymyślili i pospólstwu do wierzenia podawali jak Szymona i Menandra Samarytanów, Który magicz. sztukami wielu zwiedli, teraz jeszcze temu obłędowi oddanych. Bo, jak mówiłem we waszem mieście, stolicy ludów za Cesa: Klaud. Szymon magus senat i lud wszystkich takim podziwem zdumiał, że mianym był za Boga i w liczbie Bogów czczony, mając sobie postawiony posąg. –

Iren. I. 20.

że walczył przeciw apost: a chcąc być sławnym, zwodził ludzi sztukami swemi – aż mianym był za Boga Klaud. Cezar miał go uczcić posągiem dla magii

Tertull. Apol. 13

cum Simonem magum statua et inscriptione Sancti Dei inaugu-ratis

Eusеb. II. 12–14

zdaje się powtarza Justy: i Iren.

Szymon Mag. 3.

Baron. ann. ad a. 44. - przyjmuje, że raz Piotr św. wypędził Szymona z Rzymu za Klaud. Ces: a drugi raz za Nerona zwyciężył - twierdząc, że Euzeb. opowiadanie temu się nie opiera

cytuje autorów twierdzących że lat odbył się za Nerona a zbija Metafrastę, odnoszącego wypadek do czasów Klaud.

Za czasów Gregorz. XIII (tak Baro:) znaleziono na wyspie Tyber: kamień z napisem a przechowany w ogrodzie de' Mendicenti tamże:

Semoni Sanco Deo Fidio sacrum i t. d.

podstawa ta, dodaje Bar. nie mogła na sobie pomieścić wielkiego posągu - stąd mógł S. Just: omyłkę podobieństwem nazwisk, pomięszać Simona Sanca i Szym. Mag. czytając Sancto Deo zam. Sanco ~~Deo~~

Semo według Varrona = bóg podrzędny n. p. Priapus, Vertumnus - a Sancus u Sabinów zwał się Hercules

Przy Kościele Su. Sylwe: na Kwirynale

przetrzymał się napis
Sango Sancto Semoni.
Deo Fidio Sacrum
i t. d.

Dionys. Halic. lib. 2 wspomina o ołtarzu temuż bóstwu w Rzymie poświęconemu -

Baron. odpowiada na trudności:
1º Justyn znał dobrze mitolog: i filoz: pogańską -
2º znał dobrze Rzym - musiał zatem wiedzieć, że Semo Sancus był czczony we wielu miejscach w Rzymie -
3º wyzywał publicznie do zniesienia tego jednego posągu - musiał więc dobrze zastanowić się, o czem i do kogo mówił - a mówił do najwyższej władzy -
4º Semo Sancus był sabińsk. Herkulesem - a stronnicy Szymona czcili go pod postacią Jowisza Helenę pod postacią Minerwy Potwierdza to August. Św. ad Quodvultdeum 1. (źródłem pierw. zepsucie Iren:
5º Justyn był także Semerytą - mógł o tem dobrze wiedzieć -

Beda hist. Angel. V. 22
twierdzi że Szymon wymyślił rodzaj
tonzury, na co Baron. ann. ad a. 58
sed hæc a majoribq scripta nō produntur

Bardzo ciemne miejsce u Pawła
św. ad Coloss. 2 - wytłumaczone
u św. Hieron. ep. 151 qu. 10 -
Theodoret. in epist. odnosi do jakiejś
współczesnej herezyi, w której nie-
którzy widzieli herezyą Szymona
Maga, inni Cerynta - Bar.
ann. ad 60 zbija te mniemanie
i mniema że mowa o przesądach
lub zabobonach Faryzeuszów.

Szym. Mag. odwodził swoich od narażenia się na prześladow. i kazał
im dozwolom cześć oddawać - Orig.
con. Cels VI.

Neron bardzo lubił czarnoksiężników -
dla tego Tyridatesa obsypywał łaskami
i na tron Armenii przywrócił
Plin. XXX. 2. Suet. vit. 13.

Dio Chrysost. or. 21: Hoc vero
maxime superabat Nero ē nemo
illi ulla de re quā diceret contra.
dicebat neqſ impossibile ajebat,

q. jusserat, ita ut cū quenda volare jussisset, ille ē promiserit multoq tempore nutriebatur intq apud eū in aula tanquā volaturq –

Suet. vita c. 12 mówi o igrzysku Ikaryjskiem w cyrku:
Icarq primo statim conatu juxta cubiculū ejq decidit ipsumq cruore respersit.

Porówn. Lucian. Philopseud: o próbach latania i Juvenal:

Baron. ad an. 68 latanie Szym. opowiada według Konstyt. Klem. IV. 9 które ma za cabent: cui cū Graeci ē Latini quoq historici consentiant, q. videri posset apocryphū, jā prope authenticū redditur – wzmowanie błędne, bo następni mogli czerpać z Konst.

Szymon Czarnoksiężnik.

Najdawniejsza wzmianka w Act. 8. w. 9-24.

Po zamordowaniu S. Stef. wierni rozbiegli się po Palestynie (Judei i Samaryi w. 1)

Filip dyakon (bo Filip apost. został w Jerozol: w. 1) opowiadał słowo Boże w Samaryi, która od dawnego w. 11 ἱκανῷ χρόνῳ czasu wierzyła w Szymona nadzwyczajne pochodzenie (οὗτός ἐστιν w. 10. ἡ δύναμις τοῦ θεοῦ ἡ καλουμένη μεγάλη). Obałamucił wszystkich czarnemi sztukami swemi (ταῖς w. 11 μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς) Mówił o sobie, że jest kimś wielkim (εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν w. 9)

Szymon był rodem ze Samar: w. 9)

Po kazaniach Filipa Szymon razem z innymi uwierzył, dał się ochrzcić nie odstępuje Filippa, dziwi się wielkim znakom i cudom (σημεῖα – δυνάμεις μεγάλας – w. 13)

Dowiedziawszy się o nawróceniu Samar: apostołowie wysyłają Piotra i Jana dla udzielenia nowo nawróconym bierzmowania (14-17)

Szymon widząc, że wkładaniem rąk apostołowie dają Ducha Św.

i połączone z Nim różne władze (cielesne i duchowne), chce kupić od nich prawo wkładania rąk i udzielania Ducha Św. (18.19)
Piotr go strofuje, napomina do pokuty (20-23)
Szymon udaje się w skruchę i prosi o modlitwy (24)

Więcej o nim mowy nie ma w Now. Test.

Iren. I. 20
a) Wielu wystawiało go niby Boga.
b) Sam mówił o sobie
 że u Żydów przybrał postać Syna
 w Samarii: zjawił się jako Ojciec
 u pogan Duchem Św.
c) jest najwyższą potęgą
d) zasługuje na wielką nazwę.

O Helenie, którą kupił w domu publ: w Tyrze, twierdził
a) że jest pierwszem poczęciem jego myśli
b) że jest matką wszech rzeczy
c) że przez nią na początku powziął myśl stworzenia Aniołów i Archan:
 To samo tak wyrażał:
a) Jest Ennoją, wyskakującą (wytryskającą) z niego

b) wie ona, czego chce jej ojciec
c) stępuje do niższych sfer
d) rodzi Anioł: i Potęgi, które zrobiły ten świat.

Historya Heleny (Seleny)

a) Anioł. i Potęgi przez nią rodzone więżą ją dla zazdrości (dumy) niechcąc uchodzić za czyjeś stworzenie lub rody
b) Samego Szymona, niby najwyż: Boga, owi Anioł. i Potęgi zgoła nie znają
c) Helena, aby nie mogła powrócić do swego Początku, prześladow: zamykana w ciele ludzkiem
d) po przez wieki przechodzi z jednego kobiecego ciała w drugie —
e) była ~~[illegible]~~ w Helenie Trojań: i ukarała Stezychora
d) poddawana wszystkim niewagom nareście była w Tyrze nierządnicą —

Szymon i Helena —

a) Helena jest zgubioną owieczką
b) Szymon przychodzi ją oswobodzić
c) zbawić ludzi dając im się poznać —
d) naprawić rządy świata, którym źle rządzili Anioł:
e) wśród ludzi wydaje się człowiekiem

f) w Judei wydawał się cierpieć –

Szymon i ludzie –

a) Prorocy byli natchnieni przez złych aniołów:
b) o nich dbać nie mają, ci co wierzą w niego i Helenę
c) mogą robić co chcą
d) zbawieni są przez jego łaskę nie przez sprawiedliwe uczynki
e) uczynki nie są sprawiedliwe z siebie lecz przypadkiem, bo tak podobało się Aniołom
f) Aniołowie przez swój zakon nałożyli niewolę na rodzaj ludzki
h) Świat będzie wyniszczony a ci, co do niego należą, uwolnieni ~~z~~ od panowania Aniołów:

Ireneu: o kapła: mag:
a) rozwiązle żyją
b) robią sztuki czarne
c) egzorcyzują, oczarowują
d) praktyk: rozmaite gusła: amatoria, agogima, paredri oniropompi
e) mają wizerunek Szym: z rysami Jowisza (ad figuram Jovis)
f) wizerunek Heleny na podobień: Minerwy

De Simone Mago

Tert. præscr: 46:
Ad eos me converto qui ex Evangelio hæretici esse voluerunt: ex quibg ē primg oīu Simon Magg qui in actis apostolor condignā meruit ab apo Petro justaq sententiā. Hic ausg ē summā se dicere virtute i.e. summū Deū, mundū aute ab angelis suis institutū, a dæmone se oberrante (?) quid esset sapientia descendisse quærend apud Iudæos, se in phantasmate Dei nō passū, sed esse quasi passū. Pō hunc Menander, discipulg ipsig, similiter magg, eadē dicens quæ Simō ipse: quicquid se Simō dixerat, h. se Menander esse dicebat, negans habere posse quēquā salute, nisi in nomine suo baptizatg fuisset. Secutg ē pō hæc et Saturnin etc.

Ostatnie wiedz. de præscr: poczawszy od słów quorg hæret: w wd. 45. za uważane za późniejszy dodatek. W rękop. Agobenda ~~[illegible]~~ ich nie ma - kończy się poniekąd wd. 45: Contra hæreticos explicit. Zob. Tillemont - Mémoires pour servir à l'histoire ecclésiastique - t. III. p. 659.

5/

Apparitiones S. Casimiri ...

Apparitiones S. Casimiri 8288 48

1654

factae anno CIƆIƆCLIV,

auctoritate Ep. Vilnensis excusae.

Cum Moschi jam securae agerent Polociae, pars equos ad ripam Dunae in pascua deduxit. Locum hunc una et dimidia leuca a civitate sepositum, jam antea Divus Casimirus celebri miraculo illustraverat, quando Gastoldium et Boratinium, qui in exercitu suo tantum duo millia recensebant militum, contra numerosissimas Moscorum Copias, vado ostenso praeivit. Ne facti hujus et secutae victoriae intercideret memoria, Patres Societatis Jesu eo in loco posuerunt ecclesiam et anniversariis supplicationibus recolebat populus beneficium. — Visa tunc fuit, tum aquis contra aestum solis defendendis, tum conciliando sub meridiem somno custodibus, opportuna. Sed sacratae sibi sedis injuriam non tulit S. Casimirus. Simili enim forma conspectus, non solum equos inde abegit, sed etiam custodes torto fune castigatos, cum verberum signis ad Szeremetum remisit, et hac admonitione instruxit:

Deus peccatis nostrae gentis offensus, placari se tandem patietur: at vobis impendet exterminium, et ultra Volgam usque quaerendae securitatis necessitas.

Varia

